

veto

maandag 4 augustus 2008 • jaargang 35 • extra nummer • 2008-2009 • www.veto.be

Tom Barman

"Het is zalig als mensen
vrijen op onze muziek"
p. 16

Verder in dit nummer:

❖ Dossier: De gezelligste studentenrestaurants p. 8-9

❖ Cultuur: Theater in bed p. 11

WELKOM IN LEUVEN

De langste toog lonkt

Leuven bezit de langste toog ter wereld. Naar verluidt beschikt de stad ook over niet-alcoholische troeven.

Gezellige plekjes en parkjes zijn legio, in de binnenstad bevinden zich enkele historische heiligdommen en de plaatselijke bevolking, jongens toch, wat is die immer lief. Bovendien wordt er in de Vlaams-Brabantse provinciehoofdstad kwaliteitsvol onderwijs geserveerd. Daar kunnen die vuile Gentse raten een aardig tipje aan zuigen.

PILS

Wie in tijden van Marktrock de beruchte Tiensestraat al eens doorkruiste, stootte wellicht op enkele bouwvallige krotten waar tamelijk jong volk toonde dat het zijn Vlaamse klassiekers niet verleerd is. Deze donkere studenten kroegen heten fakbars en zijn misschien wel hét kenmerk van Leuvense studentikoositeit. Ze worden uitgebaat door vrijwillige medestudenten waardoor liters pils en andere lekker fris er versluisd wordt aan ongehoord lage prijzen.

PIZZA

Wie de bezorgitaliaan iets te vaak liet passeren of maar niet genoeg kan krijgen van de heerlijke Turkse specialiteit waarbij er van een grote homp vlees vele kleinere stukjes worden gedingest door middel van een scheermachine of iets dat daar verdacht sterk op lijkt, kan de kilo's kwijt met het ruime sportaanbod van de universiteit en de verschillende kringen. Aan het sportcentrum van de K.U.Leuven kan je maar liefst 55 verschillende sporten beoefenen: van een weelderig partijtje waterpolo tot vieze, vulgaire volksdansjes. Let wel: voor sommige disciplines moet je je inschrijven. Er ontiegelijk snel bij zijn is onze Rudy Völlertip van de week.

Wie van een stevige brok competitie houdt, kan met zijn faculteit meedingen naar winst in de interfacultaire bekercompetitie die georganiseerd wordt door LOKO Sport, de sportieve afdeling van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie (VVS). Het toppunt van sportiviteit kent Leuven

echter met de 24-urenloop. 21 en 22 oktober wordt de piste aan het Sportkot omgetoverd tot een bonte mengelmoes van gezellige kraampjes, opgezet door de blitse Leuvense studenten kringen. En terwijl de lopers zich de sletsen van het lijf rennen, kan de *sportivus passivus* zijn dorst laven aan warme glühwein, bittere bicky burgers of gebakken krekeltjes, om van de slijmerige slakken maar te zwijgen.

JAS

Wie graag de benen strekt om een deftig dansje te placceren, moet in Leuven zeker niet wanhopen. De zichzelf respecterende studentenkring brouwt elk jaar wel een aantal feestjes — de beruchte TD's (Thé Dansant, red.) in de vele fuifzalen die Lovania rijk is. Een van de vaste waarden in dit rijtje vormt is LOKOmotion. De Leuvense studenten koepel spaart koste noch moeite om met iedere editie een straffe affiche op touw te zetten.

Ander soort muziek komt u op zondagavond tegen in StudentenKultuur — 't STUK in de volksmond. Dan programmeert het Leuvense Kunstencentrum steevast gratis jazz. Andere al dan niet ruige optredens, puike performances en experimentele tentoonstellingen zijn goedkoper met je cultuurkaart.

Wie er allemaal wat moe van is geworden, trekke gerust naar het stadspark. Uitgerust met flesje wijn, gitaar, *devil sticks*, is dit de plek om rustig te verpozen. Spijtig dat het daar vaak pas aangenaam wordt als de examens vervaarlijk dichtbij komen. Maar neem gerust de boeken mee.

VOORHOOFD

Omdat jullie nieuw zijn, nog een extra Rudy Völlertip: Leuven is ook de woonplaats van enkele zeer beroemde bv's. Wil je graag een koffie met Ben Crabbé drinken? Meld je dan iedere weekdag 's ochtends tussen acht en halfnegen aan in De Blauwe Schuit, een gezellige taverne op de Vismarkt. En wanneer jullie er dan toch zijn, maak hem dan onze allerbeste groeten over.

de redactie

Overleven in een kraakpand

Veto zoekt gaarne voor u uit hoe het leven er in een kraakpand aan toe gaat. Een verhaal over vegetarische pizza's, koude en jumpmuziek.
lees verder op pagina 6

Wat heb je nu vast?

Veto is het Leuvense studentenweekblad geschreven voor en door studenten. Het is dé referentie voor alles wat je moet weten over de universiteit, haar studenten en hun activiteiten, of over gebeurtenissen of evenementen die in en rondom het Leuvense plaatsvinden.

Het is een blad voor studenten, omdat de zestien pagina's wekelijks worden gevuld met onderwerpen die jou als Leuvense student, maar ook de hele academische gemeenschap aangaan en interesseren. Met een kritische blik volgen en evalueren we belangrijke ontwikkelingen of veranderingen op het onderwijs- of sociaal vlak gevolgd en geëvalueerd, zodat we niet voor verrassingen komen te staan. Ook de vele culturele activiteiten die Leuven rijk is, zoals optredens, concerten en toneelvoorstellingen worden uitgebreid in de kijker gezet, zowel die van studenten zelf, als van de verschillende organisaties en culturele centra. De rubriek 'Student' behandelt luchtigere thema's zoals lesrecensies, voert gewaagde(re) opdrachten uit, of gaat op zoek naar wat studenten bezighoudt.

Ook het buitenland wordt niet vergeten. Erasmusers maken de Leuvenaars warm met

hun smeuijge dagboekverhalen en de internationale studenten die hier op bezoek zijn geven duiding bij een actueel probleem in hun thuislanden.

VRIJKAARTEN

Wekelijks vinden duizenden lezers een Veto in de bakjes die her en der op de verschillende campussen verspreid zijn. Ook op onze website (www.veto.be) tref je iedere maandagochtend een nieuw exemplaar aan. Vergeet je ook zeker niet in te schrijven voor de nieuwsbrief. Daarin worden de hoofdpunten opgesomd en je ziet in een oogopslag voor welke concerten of opvoeringen je tickets kan winnen.

Veto is daarnaast ook een blad door studenten. Heb je een paar uurtjes per week over, en wil je meewerken? Blader dan snel door naar pagina twaalf. Daar vind je meer uitleg over ons team en hun werkwijze.

Al zijn in dit extra nummer vele artikelen wat gedateerd, hopelijk geven we je een goed beeld van wat Veto inhoudt. Je zal snel verkocht zijn, en wie weet zien we je op onze redactie? Laat je overgeïns niet verrassen: Veto zit vanaf september in een heel nieuw kleedje!

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be
ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Lien Van De
Kelder biecht op
p.13

ERKENNING KEUZEVAKKEN: OPLOSSING NABIJ

“Kannibalisme vermijden”

Het verbod op het overhevelen van keuzevakken tussen verschillende opleidingen vormde aan het begin van het academiejaar een aporie bij de Leuvense studentenraad LOKO. De onderwijsraad beloofde hieraan te werken; de oplossing is nabij.

Ken Lambeets

Volgens het huidige onderwijs — en examenreglement (OER) — van de K.U.Leuven mogen studenten die in hun opleiding een keuzevak moeten nemen, eerder verworven credits van een dergelijk vak niet inbrengen. Ze moeten met andere woorden een nieuw keuzevak kiezen. “Het uithollen van het credit-idee,” poeneerden de kringen. Op aanvraag van LOKO boog de onderwijsraad zich over het probleem.

PRINCIPES

“Afgelopen donderdag is er een algemene discussie geweest over deze kwestie. We gaan de problematiek een tweede keer bediscussieren in precieze reglementaire teksten (een aanpassing van het OER, red.) naar volgend jaar toe,” zegt onderwijscoördinator Ludo Melis.

“Er zijn twee dingen die we proberen te vermijden: dat er uitgeholde diploma’s ontstaan en dat er zich te ingewikkelde situaties aandienen. In het licht daarvan hebben we een aantal principes naar voren geschoven. Binnen eenzelfde niveau, dat wil zeggen tussen twee bachelors, hetzij tussen twee masters, worden alle credits erkend. Dat impliceert dat bachelor- en mastervakken universiteitsbreed strikt van elkaar gescheiden worden. Een bachelorvak kan enkel in een bacheloropleiding voorkomen en een mastervak enkel in een masteropleiding.”

MASTERPROEF

“Het volgende principe is dat er binnen een master een soort verbredingsmodule is. Masteropleidingen kunnen aansluiten op bacheloropleidingen met verschillende opties. Het probleem dat zich stelt, is dat sommige masteropleidingen niet naadloos aansluiten op een vooropleiding. Een student die uit een naburig traject komt, moet een inhaalbeweging beginnen,” aldus Melis. “Voor de vakken die hij uit de bachelor moet ophalen, voorzien we ruimte in de master. Studenten die hier niet mee akkoord gaan, kunnen deze optie overslaan, maar dan op hun eigen verantwoordelijkheid.”

“Voorts is er nog een discussie geweest over eindwerken en verhandelingen, maar daarover is nog geen consensus bereikt.” Of men delen van een reeds afgelegde masterproef kan implementeren binnen een nieuwe masterproef, blijft voorlopig koffiedik kijken. “Het is nog niet duidelijk wat de betekenis kan zijn van een meesterproef te overhevelen.” Hetzelfde geldt voor stages.

Op de vraag of het aantal keuzevakken op die manier gaat inkrimpen, blijft Melis formeel. “Het valt moeilijk te zien of het aantal keuzevakken wel degelijk wordt verkleind. Wat er op termijn gaat gebeuren, is dat het aantal vakken die in alle programma’s inzetbaar zijn — van bachelor tot master-na-master — gaat beperkt worden. Dat is misschien wel gezond. Vakken zijn niet gelijk op alle niveaus.”

“Ik denk niet dat het nieuwe systeem een degradatie van de diploma’s impliceert,” oordeelt Melis. Die verantwoordelijkheid legt hij bij de student zelf. “Als student moet je vermijden dat je op de markt komt met een bachelor en master met merkbaar minder studiepunten dan oorspronkelijk gepland. Wat we willen vermijden, is het kannibaliseren van je eigen opleiding.”

PROFFEN OVER DE POLITIEKE CRISIS

“Separatisme maakt niets eenvoudiger”

Antoon Vandeveld is decaan van het Hoger Instituut voor Wijsbegeert (HIW) en lid van de Paviagroep. Hij pleit voor het bijhouden van het land.

Jelle Dehaen

Vandeveld: «Er is in België een structureel deficit in de staatsstructuur, in die zin dat er twee publieke opinies zijn waardoor het nagenoeg onmogelijk is om één gemaakte politieke staat te behouden. Dus zeggen wij van de Paviagroep dat er mechanismen nodig zijn die het land bijhouden, bijvoorbeeld een nationale kieskring voor een aantal vertegenwoordigers in het parlement. Nu hebben politici een louter Vlaams of Waals kiespubliek. Zo is extreme standpunten innemen erg gemakkelijk. We hebben een aantal politici nodig voor wie het ‘wij’ nog altijd Belgisch is.»

Veto: *Waarom zouden we België überhaupt willen bewaren?*

Vandeveld: «Ik ben een koele minnaar van België; ik heb geen afhankelijkheid tegenover België op zich. Maar ten eerste zou een splitsing weinig oplossen. Vlaanderen, Wallonië en Brussel zijn als door het lot bijeengebracht, die geografie is er nu eenmaal. Dus zelfs als we zouden splitsen zouden we nog steeds met dezelfde mensen moe-

ten onderhandelen over dezelfde problemen waar we nu ook over onderhandelen. Mensen denken vaak dat een splitsing alles eenvoudiger zou maken, maar ik zie niet in hoe dat zou gebeuren. Er zijn zelfs eisen die gevaarlijk zijn. Zo kan fiscale autonomie tot competitie tussen de regio’s leiden. Dat kan leiden tot een daling van fiscale opbrengsten die zo ver kan gaan dat de sociale zekerheid niet meer gefinancierd kan worden.»

«Ten tweede wil ik als ethicus dat de solidariteit blijft bestaan. Ik ben niet tegen een verregaande autonomie voor de deelstaten op bepaalde gebieden, maar niet ten koste van de solidariteit.»

SEPARATISME

Veto: *Toch zijn de transfers voor vele Vlamingen een bron van irritatie?*

Vandeveld: «Ik ben absoluut een voorstander van de solidariteit, maar met parameters. Het kan gewoonweg niet dat men in het Zuiden van het land, zoals nu soms het geval is, op onverantwoorde wijze met dat geld omspringt. Zo moeten actoren absoluut geresponsabiliseerd worden, bijvoorbeeld in het activeren van werklozen. Dit hoeft niet per se per regio, maar kan ook per provincie of gemeente georganiseerd worden. Wil men de solidariteit bewaren,

dan moet het geld omzichtig worden gebruikt.»

Veto: *Er lijkt een radicalisering in de Vlaamse publieke opinie aan de gang te zijn die meer Vlaamse autonomie wil.*

Vandeveld: «Onze identiteit is niet ofwel Vlaams ofwel Belgisch, ze is gemengd. Ik betwijfel ook dat er echt veel Vlamingen separatisme willen. De laatste peilingen zijn in het heetst van de strijd gedaan en zijn bovendien niet altijd wetenschappelijk verantwoord. Daardoor geven ze een vertekend beeld. Op lange termijn wil volgens mij ongeveer 15% van de Vlamingen separatisme. De emoties die in zulke debatten naar boven komen, kunnen zeer hevig zijn, maar ze zijn niet stabiel en dus onderhevig aan plotse veranderingen.»

Veto: *Schuilt er een gevaar in zulke hoogoplopende emoties?*

Vandeveld: «Zeker. De logica doorbreken is niet zonder risico. In de politiek moet men onderhandelen en compromissen sluiten. Negeer dat en je komt in situaties die niemand wou of zelfs maar durfde te opperen. Enkele maanden voor de genocide in Rwanda was ik daar. Onrust was er, maar aan een genocide had niemand zich verwacht. Ik zeg niet dat dit hier kan gebeuren maar de regels van het politieke spel beschermen ons tegen de barbarij. Het is heel makkelijk om daarin te belanden.»

Taxi's Kenny

Zomerse tijdingen

Tijdens het zomerreces zwengelt het debat over het jobstudentenstatuut traditiegetrouw aan. Liters inkt worden verspild aan frustraties over de huidige te complexe regeling en om de haverklap komt iemand met een mogelijke oplossing op de proppen, die ofwel door de vakbonden, ofwel door de studentenvertegenwoordiging afgeschoten wordt. De eersten vrezen dat een uitbreiding van het studentenjobstatuut werkgevers nog vaker naar studenten in plaats van naar laaggeschoolde werklozen zal laten grijpen, de tweede groep vindt dat er nooit genoeg gewerkt kan worden aan lage RSZ-gelden en zonder verlies van kindergeld. Die gesloten dialoog verhindert het compromis — zo gaat het er wel vaker aan toe in onze nationale regering. Federaal minister van Werk Joëlle Milquet (CDH) probeert nu een brug te slaan tussen beide denkpijpen.

Madame “Non” recycleerde een oud wetsvoorstel van Stefaan Vercamer (CD&V) dat stelt dat studenten tijdens het zomerkwartaal ongelimiteerd kunnen werken zonder verhoging van de RSZ-gelden. De Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS), het overkoepelend orgaan dat uitgezonderd de Leuvense alle Vlaamse studenten vertegenwoordigt, liet in een perscommuniqué weten het voorstel Vercamer een prima vertrekpunt te vinden voor het uitwerken van een nieuwe regeling. De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) houdt zich opmerkelijk stil in deze kwestie.

LEZERSBRIEF

De Gentse Studentenraad (GSR), paradoxaal genoeg ook lid van VVS, ziet voor hetzelfde probleem een andere oplossing. De GSR wil de regels inzake RSZ en kinderbijslag ook op elkaar afstemmen, net als het fiscaal ten laste blijven en het niet-belastbaar inkomen. Daarenboven pleit GSR voor het onbeperkt bijverdienen in de zomermaanden aan een RSZ-percentages van 2,5 procent. Volgens hen zou dat tarief ook voor zelfstandige studenten moeten opgaan tijdens het academiejaar, zelfs wanneer deze studenten ‘te veel’ hebben gewerkt. Daarom hebben studenten er alle belang bij dat hun arbeid niet in dagen maar in uren wordt berekend. De vraag is echter of dit voorstel, dat de studentenbelangen met verve verdedigt, een grote kans op slagen heeft.

In een recent gepubliceerde lezersbrief in *De Morgen* schieten twee Gentse studentenvertegenwoordigers met scherp op VVS’ meespringen op Milquets kar. “VVS positioneert zich hiermee nogmaals naast, of misschien beter onder de vakbonden. Het is pijnlijk tekenend voor het gebrek aan kennis van de reële noden van studenten dat leeft binnen de kern van deze organisatie,” vuurt Gent richting Brussel. De woorden zijn bedenkelijk.

AXIOMA

VVS vertegenwoordigt in haar voorstel wel degelijk de studentenrechten. Tijdens de zomervakantie zouden studenten anderhalve maand kunnen werken aan een RSZ van tweeënhalf procent, een uitbreiding van het huidige statuut waar iedereen wel bij vaart.

Bovendien heeft VVS oog voor studenten die tijdens het academiejaar moeten werken om hun studies te bekostigen. Hun vakantiegeld inbegrepen kunnen zij tijdens het academiejaar blijven verderwerken aan ongeveer hetzelfde loon. De werkgever zal voor deze werkstudenten de normale RSZ-bijdrage moeten betalen. Op die manier hoeven ze niet langer op te boksen tegen goedkopere jobstudenten.

Milquet en VVS lijken er tenslotte met brio in te slagen het axioma dat zowel laaggeschoolde werklozen als studenten bevoordeelt, op te lossen. Dat kan enkel toegejuicht worden. Het is zeer jammer dat verkeerd geïnformeerde studenten het voorstel van VVS als schietschijf gebruiken, daar het door beide partijen te bevoordelen een grote kans op slagen is toebedeeld.

Ken Lambeets

(De auteur is geheel en alleen verantwoordelijk voor de mening verkondigd in bovenstaand opiniestuk)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan
de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse
e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/
nieuwsbrief

(advertentie)

Veto zkt

- schrijvers
- fotografen
- tekenaars
- lay-outers
- dtp'ers

zie snel op p.12

INFO OVER LEERKREDIET GERAAKT NIET TOT IN MIDDELBAAR ONDERWIJS

“Ik val uit de lucht. Wat is het leerkrediet?”

Scholieren van het zesde middelbaar zijn onvoldoende of totaal niet op de hoogte van het nieuwe leerkrediet dat volgend jaar ingang vindt in het hoger onderwijs. “Misschien is het nodig om de zaken op te frissen,” luidt het bij onderwijsinstanties.

Maarten Goethals

“Ik val uit de lucht. Ik ben niet bekend met het begrip,” zegt een graadcoördinator van een secundaire school uit Antwerpen. Uit een eigen, uitgebreide rondvraag blijkt dat verschillende Vlaamse secundaire scholen niet weten wat het leerkrediet is. Dat het volgend academiejaar van kracht gaat, is nog minder bekend. Veel studenten in het laatste jaar secundair onderwijs zijn bijgevolg onvoldoende geïnformeerd.

RUGZAKJE

Het leerkrediet is een nieuwe maatregel van het kabinet Onderwijs dat de studievoortgang in het hoger onderwijs wil stimuleren. Elke student die zich inschrijft aan een hogeschool of universiteit krijgt bij aanvang een virtueel rugzakje van 140 studiepunten, zeg maar studierechten. Wanneer je als student niet slaagt voor een vak, verlies je, afhankelijk van de zwaarte van dat vak, studiepunten. Instellingen krijgen geen subsidies voor studenten die geen leerkrediet hebben.

Als je minder leerkrediet hebt dan het aantal studiepunten waarvoor je wil inschrijven, dan kan de instelling beslissen je inschrijving te weigeren of hoger studiegeld te eisen.

“De gevolgen zijn niet duidelijk gecommuniceerd,” stelt een directeur van een secundaire school uit Oost-Vlaanderen. En hij staat niet alleen met die bewering. Een telefonische

“We hebben geen impulsen van buitenaf gekregen”

rondvraag leert ons dat heel wat directies nog niet op de hoogte zijn van het leerkrediet. We belden ongeveer zestig willekeurige scholen op in Vlaanderen, waarvan het merendeel secundaire instellingen. 21 wisten nauwelijks of niet waar we het over hadden. Meer nog, enkele directies vroegen waar ze precieze informatie konden terugvinden over het leerkrediet. “We hebben er iets van gehoord, maar het is nu nog een ver-van-mijn-bed-show.”

CLB

Als scholieren al op de hoogte zijn, is dat meestal door de SID-ins of de infodagen waar ze zelf naar toe zijn gegaan. En wanneer secundaire scholen informatiesessies organiseren, is dat meestal op initiatief van de oudergemeen-

schappen of op vraag van een nabije hogeschool. “We hebben geen impulsen van buitenaf gekregen,” luidt het verontwaardigd bij een school uit Antwerpen. Zij geeft de komende weken nog een sessie en laat duidelijk verstaan dat het om een “louter eigen initiatief” gaat.

De katholieke onderwijskoepel voor het secundair onderwijs VVKSO is zich van geen kwaad bewust. “We hebben op 25 januari van dit jaar een mail gestuurd naar alle scholen waarin we uitleg geven over het leerkrediet,” zegt de persverantwoordelijke, Willy Bombeek. Dat de informatie verloren is gegaan tussen de wekelijkse brieven en allerhande andere informatie, willen ze bij het VVKSO geloven. “Als de vraag er is dan is het misschien nodig om de informatie terug op te frissen.”

COMMUNICATIE

Ook het centrum voor Leerlingenbegeleiding (CLB) is niet volledig vrij van schuld. Verschillende lokale vestigingen zijn verrast dat de koepelorganisatie niets heeft rondgestuurd. “Dat is eigenaardig, we verschietsen daarvan,” klinkt het bij CLB-Halle.

Bij het kabinet van Onderwijs wist men niet of minister Frank Vandenbroucke (sp.a) nog iets zou doen omtrent de communicatie van het leerkrediet. “De minister doet wel nog een ronde van Vlaanderen, waar hij per provincie samen zit met de scholengemeenschappen, maar of hij iets zal zeggen over het leerkrediet, dat weten we nog niet.” aldus een medewerker van het bevoegd kabinet.

Leerkrediet

Elke student krijgt een leerkrediet van 140 studiepunten bij de start aan het hoger onderwijs. Bij je inschrijving gaat het aantal studiepunten waarvoor je je inschrijft van je leerkrediet af. De studiepunten waarvoor je slaagt, krijg je terug. De studiepunten waarvoor je niet slaagt, verlies je. Omdat de overgang van secundair naar hoger onderwijs niet altijd even vlot verloopt, krijgt elke student bij het begin van de rit wat extra krediet. De eerste 60 studiepunten die je verwerft, worden dubbel terug bij je leerkrediet geteld.

Met het leerkrediet wil de Vlaamse regering zowel de studenten als de instellingen verantwoordelijk stellen voor goede studieresultaten en studievoortgang. Voor studenten moet dit systeem in de eerste plaats realistische studiekeuzes en tijdige heroriëntering aanmoedigen. Een verkeerde studiekeuze kan immers doorwegen op het verdere verloop van je studiecarrière. De beperkingen treden vooral op wanneer je na je masterdiploma wil beginnen aan een nieuwe initiële bachelor- of masteropleiding. Dat betekent met andere woorden dat je in de meeste gevallen je bachelor-masterprogramma nog altijd op een comfortabele manier kan afwerken. In elk geval heb je per opleidingsonderdeel twee keer twee examenkansen. Er is nog niet veel verloren als je eerste bachelorjaar geen groot succes was.

STUDENTEN BEPALEN EISEN VOOR VLAAMSE VERKIEZINGEN

Stemrecht voor studenten?

Met de Vlaamse verkiezingen in het vooruitzicht beginnen de verschillende politieke partijen hun prioriteiten te bepalen en hun programma's samen te stellen. Een gedroomde kans voor de Leuvense studentenvertegenwoordigers om een aantal punten naar voren te schuiven in de hoop dat de politieke partijen deze zullen overnemen. Een overzicht van wat de Leuvense studenten zoal op sociaal vlak willen zien veranderen.

An Moerenhout

De eerste wens van de Leuvense studenten is dat men de financiering van de buspasjes voor studenten opnieuw bekijkt. “De Leuvense universiteit en hogescholen betalen nu in samenwerking met de stad voor deze pasjes, maar het zou beter zijn indien de Vlaamse overheid deze kosten op zich zou nemen. In Brussel betaalt het gewest de kosten wanneer je als student de metro of de bus neemt en dat zou in andere studentensteden ook van toepassing moeten zijn,” zegt Korneel Caron, studentenvertegenwoordiger in de Raad van Studentenvoorzieningen van de K.U.Leuven. “In de instellingen zou er dan een budget vrijkomen dat de bestuurders op een andere manier ten voordele van de studenten kunnen gebruiken.”

BUSPASJE

Jaar na jaar neemt het busgebruik van de Leuvense studenten toe en ook daarmee moet volgens de Leuvense studentenvertegenwoordigers rekening worden gehouden. De betaling van de instellingen aan vervoersmaatschappij De Lijn gebeurt via het systeem van een open enveloppe, wat betekent dat zij iedere keer dat een student het buspasje gebruikt, moeten betalen. “Hoe meer de studenten de bus nemen, hoe meer de universiteit en de hogescholen moeten betalen. De stad vindt

(foto Roel Moeurs)

dat een erg positieve tendens omdat het centrum op deze manier ontlast wordt, maar voor de instellingen wordt dat op financieel vlak problematisch in de toekomst. Daarom zou het ook een zeer positieve zaak zijn indien zij de kosten niet langer — al dan niet alleen — moeten dragen,” zegt Korneel. Zelf vindt Korneel het toegenomen busgebruik een mes dat langs twee kanten snijdt. “In het centrum van de stad rijden dan wel minder auto's, maar dat betekent ook dat de studenten minder te voet of met de fiets gaan, en dat vind ik zorgwekkend. We zouden de studenten niet alleen moeten sensibiliseren om zich niet met de auto te verplaatsen, maar ook moeten aanmoedigen om met de fiets te gaan. Persoonlijk zou ik het bijvoorbeeld een erg goed idee vinden indien de instellingen het budget dat dan eventueel vrijkomt in gratis fietsen investeert.”

WAARBORG

Daarnaast wensen de studenten ook de huurwetgeving van de koten aan te passen.

De christendemocraten en de socialisten hebben beiden wel een voorstel hangende in de kamer, maar deze voorstellen kunnen volgens de studenten nog verbeterd worden. Een eerste struikelblok betreft de waarborg. “De socialisten stellen drie maanden huur als waarborg voor terwijl de christendemocraten een maand huur voldoende vinden. Op dit punt steunen wij dan ook de christendemocraten. Een maand huur is voor een student die hier maar tien of twaalf maanden op kot woont meer dan voldoende,” aldus Korneel. Een ander discussiepunt vormt de duur van de huurcontracten. “Wij vinden dat studenten zelf de keuze moeten hebben tussen een contract van tien of twaalf maanden, want waarom zouden zij twaalf maanden huur moeten betalen wanneer zij maar tien maanden op hun kamer wonen?” vraagt Korneel zich af. De studentenvertegenwoordigers beseffen anderzijds terdege dat ook de verhuurdersbond akkoord moet gaan met het voorstel en een contract van twaalf maanden daarbij zou kunnen helpen. De christendemocraten stellen dan ook contracten van twaalf maanden voor.

DE VESTEN

De laatste puntjes waar de Leuvense studentenvertegenwoordigers belang aan hechten, zijn stemrecht voor studenten en het herbekijken van het gewestplan zodat nieuwe percelen kunnen worden aangesneden voor studiehuisvesting. Korneel: “Uitgaande van de steeds groeiende studentenpopulatie, rationalisatie, langer studentend publiek en de nakende invoering van de tweejarige master voor humane wetenschappen is er nood aan meer ruimte voor nieuwe huisvesting.” De universiteit hoopt het probleem alvast deels op te lossen door de bouw van een nieuwe residentie. De Vesten — met deze naam zal de nieuwe residentie door het leven gaan — zal in de buurt van het sportkot worden gebouwd en zal 216 kamers waarvan 100 niet-gesubsidieerde koten, 25 studio's en 4 appartementen omvatten. “Onze vraag — vanuit het sociale bureau — was om het gewestplan te herbekijken ten voordele van studentenhuusvesting op gewestniveau, maar dat voorstel werd niet door alle leden van de Algemene Vergadering gedragen. Daarom zijn we de zaak nu nader aan het onderzoeken om met een nieuw voorstel op de proppen te kunnen komen,” aldus Korneel.

Een ander voorstel waar de leden van de vergadering het niet onverdeeld over eens waren, was de vraag naar stemrecht voor studenten. Een deel van de vergadering vond dat studenten te weinig tijd doorbrengen in hun studentenstad om stemrecht te verkrijgen terwijl een ander deel er een overduidelijk nut in zag. Het argument dat de stem van studenten deze van de andere inwoners zou verdrukken, vonden zij niet doorslaggevend. De voorzitter van het sociale bureau beloofde om alle voor- en nadelen van stemrecht voor studenten op te lijsten en de kwestie later opnieuw op de vergadering te bespreken.

BETOGING TEGEN DIERENLEED BIJ TABAKSPRODUCENT PHILIP MORRIS

Al rookt een aap een sigaret...

Afgelopen vrijdag vond aan de poorten van het Philip Morris R&D center in Haasrode een protestactie plaats van de organisatie antierproevencoalitie. Een twintigtal luidruchtige actievoerders klaagden er het onnodige dierenleed aan dat Philip Morris op zijn geweten zou hebben.

Eric Laureys & Ward Neyrinck

“Schande, schande. Bloed aan je handen! Stand up, fight back! Moordenaars!” De verwijten zijn niet van de poes en de actievoerders zijn duidelijk geen doetjes. Gewapend met megafoons en toeters belegeren ze de ingang van een bedrijf uit de industriezone gelegen nabij de Brabantse. Onmogelijk uit te maken om welk bedrijf het hier gaat. Alle logo’s zijn verdwenen, en zelfs de adresgegevens van de brievenbus zijn verwijderd. Philip Morris is duidelijk bezorgd om negatieve publiciteit. In een telefonische reactie deelt een zenuwachtige directeur van de Leuvense vestiging van de tabaksgigant ons mee dat hij geen commentaar wenst te geven. “Bel maar naar het perscentrum (in Zwitserland, red).”

MARKETING

Na wat speurwerk blijkt het Philip Morris R&D center bij Leuven het Europese onderzoekscentrum te zijn. Wat er precies onderzocht wordt, of hoe dat precies gebeurt, is veel minder duidelijk. Daarvoor worden we opnieuw naar de persdienst in Zwitserland verwezen. Danny Flies van de actiegroep is niet verbaasd. “Deze onschuldige dieren moeten gedurende een periode van 90 dagen, zes uur per dag sigarettenrook inhaleren. Aan het einde van deze martelgang worden ze gedood en hun longen en andere ingewanden verder onderzocht op schadelijke effecten van tabak.” Flies gaat verder: “Hoe absurd is het om een

dodelijke sigaret ‘beter’ te willen maken en daarvoor onschuldige dieren in de pan te hakken? Bij een bedrijf als dit draait alles om marketing. Door de mensen te vertellen dat Philip Morris veel geld investeert in onderzoek om sigaretten minder schadelijk te maken, hopen ze

(foto Christine Laureys)

bijna als een weldoener beschouwd te worden. Daar gaan wij tegen in.” De actievoerders van de anti-dierproeven coalitie schuwen de grote woorden niet. Onophoudelijk schreeuwen ze onprettige slogans in de richting van het gebouw. Als bakstenen gevoelens hadden, zou de vestiging van Philip Morris Leuven niet meer overeind staan.

Het groepje radicale actievoerders bestaat uit een bont gezelschap. Sommigen zouden perfect passen in een of ander krakerspand, anderen lijken wel verdwaalde globe-trotters. Onder de betogers zowel Vlamingen als Walen als Nederlanders. Flies legt uit: “We verenigen mensen die consequent en vreed-

zaam willen strijden voor de afschaffing van dierenproeven. Wat de publieke opinie ervan vindt, interesseert ons niet meteen. Wij zijn GAIA niet. Wij willen resultaat bereiken. Ons ultieme doel is dat dieren vreedzaam kunnen leven, zonder opgesloten te zitten in stallen,

Lauwereyns schreef het verhaal omdat hij na de geboorte van zijn dochtertje Nanami het niet langer over zijn hart kreeg zijn experimenten op apen verder te zetten, aangezien een menselijke baby en een apenjong akelig sterk op elkaar lijken. Zo kwam hij tot het inzicht dat wanneer men proeven op dieren wil doen omdat ze biologisch gelijkenissen vertonen, men ook moet aanvaarden dat die gelijkenis voor de ervaring van pijn en lijden evengoed geldt. Lauwereyns: “Naar mijn mening kunnen

“Ik ben geen dierenvriendje”

proeven op dieren enkel wanneer er geen alternatief mogelijk is en wanneer het om onderzoek gaat dat werkelijk een aantoonbaar maatschappelijk voordeel biedt.

DUIVEL

Helaas voor de betogers zou je, als advocaat van de duivel, kunnen stellen dat zolang tabaksproducten gewenst zijn in onze maatschappij, ook onderzoek naar de kwaliteit van de sigaretten noodzakelijk is. Men richt zich best dus ook tegen de verkoop van sigaretten zelf.” Overigens vindt Lauwereyns het niet nodig elk commercieel onderzoek op dieren bij voorbaat te verketteren of elk wetenschappelijk onderzoek — zoals er aan de K.U.Leuven heel wat gebeuren — goed te praten. “Het betreft hier een kunstmatig onderscheid. Elk onderzoek moet kunnen verantwoord worden, los van de vraag of het in de fabriek dan wel een universiteit plaatsvindt.”

Meer informatie over de dierenproeven vind je op www.stopdierproeven.org

MONKEY BUSINESS

Geïntregerd door de vraag of het werkelijk zo onethisch is wetenschappelijke experimenten op dieren uit te voeren, besluiten we een expert te raadplegen. Jan Lauwereyns, als neurowetenschapper zelf ervaringsdeskundige, schreef over de problematiek een boek, genaamd *Monkey Business*. Zijn roman vertelt het verhaal van een Japanse proefdierapje Haruki, dat de laatste fase van zijn leven tegemoet gaat.

GROENTETAS VOOR STUDENTEN

Meer dan prei alleen

De groentetas, een initiatief van zeven Leuvense organisaties, gaat deze week van start. Voor de kleine som van vijf euro kan de Leuvense student elke week verse, biologische groenten en fruit bestellen. Het pakket kan de week na bestelling worden afgehaald in één van de drie trefpunten: Alma 2, De Waag of het Lemmensinstituut.

Ann Van Beurden

“Studenten eten veelal ongezond en onregelmatig,” zegt Nikkie Melis van de dienst Studentenvoorzieningen (DSV). Vooral groenten en fruit komen te weinig voor in hun voedingspatroon. De DSV wil daar verandering in brengen. In samenwerking met KULeuven, K.H.Leuven, Lemmensinstituut, Wonen en Werken, Voedselteams, Alma 2 en Platform LA21 Leuven werd daarom het initiatief van de Groentetas op touw gezet. Het initiatief vertrekt vanuit de idee van duurzaamheid. Die duurzaamheid bestaat uit drie componenten: een sociale, een economische en een ecologische. Op deze drie punten haalt de Groentetas een hoge score. De groenten worden namelijk geteeld door De Wikke in Herent, een zorgproject dat mensen een plaats verschafte die elders in de maatschappij niet worden tewerkgesteld.

Economisch gezien wordt de tussenhandel afgeschaft. De groenten worden rechtstreeks van bij de boer tot bij de studenten gebracht. Dat zorgt voor een eerlijke prijs: vijf euro voor een individueel pakket en tien euro voor een kotpakket (vier personen). Tot slot zijn we met

de Groentetas ecologisch goed bezig volgens Melis. In het pakket zitten enkel seizoensgroenten en -fruit die in Herent gekweekt worden. Geen kiwi’s uit Nieuw-Zeeland dus. De groentetas wordt meegegeven in bio-plastic draagtassen die het milieu niet belasten. In de tas zit, buiten de alledaagse groenten, elke week een ‘vergeten’ groente, zoals de pastinaakwortel of de gele courgette.

KOTSOEP

Volgens Bert Vandenkendelaere, voorzitter van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie (LOKO), kan de Groentetas het sociale leven op kot versterken. Samen afspreken om soep te maken is immers veel leuker dan op je eentje koken. Het zou zelfs een wekelijkse afspraak kunnen worden aangezien de Groentetas geen eenmalig initiatief is maar het hele jaar door aangeboden wordt. Het is wel de bedoeling dat de Groentetas op termijn gedragen wordt door de studenten, zoals in Nederland. Het initiatief bestaat immers al een tijdje aan de universiteit van Utrecht, waar zelfs meer dan honderd studenten erbij betrokken zijn.

Om de Groentetas leefbaar te houden in Leuven hoopt Melis op zo’n twintigtal afnemers per afhaalpunt. Affiches en flyers werden reeds gemaakt, maar deze zullen aanvankelijk slechts een select publiek aantrekken, meent Vandenkendelaere. “We willen eerst een kleine basis opbouwen om daarna via mond-tot-mondreclame te groeien.”

KROTTENWIJK IN LEUVEN

Een positief signaal

Onderdak, het lijkt een evident kinderrecht. Toch leven er vandaag honderd miljoen kinderen op straat. Afgelopen weekend liet Mobile School, een Leuvense vzw die educatief materiaal voor straatwerk ontwikkelt, driehonderd jongeren kennismaken met het leven in een zelfgebouwde krottenwijk.

Robin Broos & Maartje Swillen

De stad Leuven stelde afgelopen weekend het ganse Martelarenplein ter beschikking. Groepjes van jongeren bouwen een heuse krottenwijk, waarin workshops, streetcooking, optredens en een *sleepover* werden georganiseerd. “We willen een statement maken,” vertelt Arnoud Raskin, een van de initiatiefnemers. “Er leven te veel kinderen op straat. Door jongeren op een positieve manier *van hun tak te laten maken*, geven we het signaal dat we dit niet pikken.”

SCHIJT

“Energijds brengen we straatkinderen niet op de traditionele zielige manier in beeld. Anderzijds geven we jongeren de kans te bewijzen dat ze niet onverschillig zijn.” Zo gaf een poll op hun website aan dat 60% van de 15.000 respondenten denkt zelf iets te kunnen betekenen in de strijd tegen armoede. “Ik krijg het schijft van mensen die beweren dat jongeren enkel voor hun computer hangen. Wie rondkijkt merkt heel wa creativiteit en *goodwill* bij hen op. Wanneer ik bij de bakker word voorgestoken, is dat nooit door een jongere. We laten

hier zien dat niet alleen de student aan de sociale hogeschool over ontwikkeling nadenkt.”

Tijdens de *happening* kon het publiek ook een kijkje nemen in zo’n mobiele school, waarvan er inmiddels vierentwintig actief zijn. De organisatie gaat zelf ter plekke mensen trainen zodat zij op hun beurt met de school aan de slag kunnen. “Dat lukt vrij goed,” meent Raskin. “Alleen in Congo is de missie op een fiasco uitgedraaid. Na tien dagen werden onze mensen vastgezet op beschuldiging van diefstal van onze eigen mobiele school. We konden hen vrijkopen, maar de school is verloren. We klagen niet, een schilder weet ook dat hij verft op zijn handen kan krijgen.” Volgens Raskin zit het succes van Mobile School vooral in haar structuur. “We doen ter plekke een investering zonder kapitaal. De scholen draaien onafhankelijk onder een eigen management. We willen die lokale partners enkel coachen, niet paternaliseren. Op die manier ontstaat een betere relatie en worden problemen sneller gesignaleerd.”

Ondertussen bereikt Mobile School zo’n 30.000 straatkinderen. “In sommige gebieden ligt de werking wel stil in de winter. In Roemenië wordt het tot -30° C, natuurlijk zie je daar dan geen enkel straatkind rondlopen. Maar eens het warmer wordt, komen de kinderen uit de riolen en worden ze betrokken bij de scholen.” Raskin is tevreden met de impact, al mag die van hem nog groter worden. “Het enige probleem is dat je dan ook met meer mensen moet gaan werken. Daar zijn we nog niet helemaal op voorzien.”

Wij slapen tot een volgende actie weer warm onder een dak. Voor honderd miljoen kinderen is dat wel even anders.

Meer info op www.mobileschool.org

BOYCOT VAN PEKING 2008, EEN GOED IDEE?

“We mogen China niet vernederen”

De Chinese organisatoren hadden het allicht anders verhoopt, maar de Olympische vlam wakkert niet in alle harten waar zij komt vuur en passie aan. In heel wat oorden stoot zij op een koude muur van mensenrechtenactivisten en pro-Tibetanen die haar zowel letterlijk als figuurlijk trachten uit te doven.

Ward Neyrinck & Bo Vanluchene

Ma, een Chinese student chemie afkomstig uit het noorden van de reus met de 1,3 miljard inwoners, bevestigt dat de Spelen en de commotie die er rond ontstaan is geen enkele Chinees onaangeroerd laten. “We praten er bijna dagelijks over. Het moment is aangebroken waarop wij China en zijn prachtige cultuur aan de wereld kunnen tonen en de erkenning kunnen krijgen die we verdienen,” zegt hij.

Veto: *Krijgt China die erkenning nu dan niet?*
Ma: «Nee, natuurlijk niet. De meeste Chinezen hier vinden bijvoorbeeld de manier waarop de situatie in Tibet voorgesteld wordt verkeerd. Tibet is er onder China op vooruit gegaan.»

Veto: *Tibetaanse ballingen zeggen nochtans dat China enorme schade heeft toegebracht aan de cultuur en het erfgoed van Tibet.*

Ma: «Dat zou kunnen, maar op het vlak van kennis, economie en op het sociale vlak heeft Tibet grote winst geboekt.»

VERNEDERING

Professor Nicolas Standaert van de faculteit sinologie legt uit waarom Chinezen zich niet erkend voelen in de wereld. “Wanneer je kijkt naar de laatste eeuwen geschiedenis van China, dan zie je dat China in die tijd nooit een plaats in de internationale scène heeft ingenomen.”, aldus Standaert. “Op het einde van de achttiende eeuw was het keizerrijk zo rijk en ontwikkeld dat het eenvoudigweg niets van de rest van de wereld nodig had. Vijftig jaar later was Europa China door de industriële revolutie echter militair en economisch voorbijgesneld en dwongen de Europese grootmachten na de Opiumoorlog de ene koloniale concessie na de andere af, een vernedering die het land eigenlijk nog altijd niet te boven gekomen is. Nationalisten en later de communisten gaven het land zijn trots terug, maar slechts na de dood van Mao in '76 kon er ook echt met een economische inhaalbeweging begonnen worden, wat gebeurde door een stapsgewijze economische liberalisering onder leiding van Deng Xiaoping.”

Veto: *Wat betekenen de Olympische Spelen in dat verhaal?*

Standaert: «Die zijn voor de Chinezen van ontzettend symbolisch belang. Het is de kers op de taart, het bewijs dat China een modern land is geworden alsook een internationale erkenning van China's plaats in de wereld.

De Spelen zorgen verder ook voor een ongehoofde dynamiek — en niet alleen op economisch vlak — doordat alle inspanningen van één land op dat ene moment gericht zijn waarop de hele wereld in Peking neerstrijkt.»

democratisch georganiseerd, zijn ook Chinees. En India bewijst dat ook landen van meer dan een miljard inwoners democratieën kunnen zijn. Maar je moet ook de kracht van het huidige Chinese systeem durven erkennen: het land gaat er economisch op vooruit

MENSENRECHTEN

Veto: *Zullen de Spelen ook voor een verbetering zorgen inzake de mensenrechten en de situatie in Tibet?*

Standaert: «Heel vaak wordt er inderdaad in het Westen van uitgegaan dat er na de economische liberalisering van China hoe dan ook een politieke liberalisering zit aan te komen. Ook Chinezen zul je vaak horen zeggen dat China nog maar aan het begin staat van een “evolutie” als antwoord op buitenlandse kritiek. Veel prikkelender en uitdagender vind ik echter het idee dat China misschien net de theorie in vraag stelt. Want als je de zaak puur empirisch benadert moet je vaststellen dat China al dertig jaar zijn economie liberaliseert en terzelfder tijd op politiek vlak nauwelijks verandert.»

FAMILIE

Veto: *Zullen Chinezen ook, eenmaal materieel verzadigd, geen “immateriële” eisen gaan stellen en vrijheid eisen?*

Standaert: «Dat sluit ik evenmin uit. De bevolkingen van Hong Kong en Taiwan, beide

en steunt op een zeer efficiënt ambtenarenapparaat dat door de Communistische Partij gevormd is. Daarenboven is er in het Chinese politieke denken ook de confucianistische traditie, die de familie naar voren schuift als een model voor de staat. Een familie streeft harmonie na maar is wel in wezen ondemocratisch.»

TIBET

Veto: *Hoe evalueert u de huidige reacties ten aanzien van China?*

Standaert: «Naar mijn mening schuilt er achter de terechte kritiek op China vanwege de situatie in Tibet vaak een onuitgesproken angst voor het sterke China. Hoe diep gaat immers de interesse in Tibet bij de meesten onder ons? En wat met de Oeigoeren of de Chinese katholieken? Over hun situatie wordt bijna nooit met een woord gerept. De Spelen zijn uiteraard een sterke symbolische gelegenheid maar als we het echt serieus zouden menen, moeten we eigenlijk ook bereid zijn tot economische offers. Politici zullen er wellicht over waken dat we China niet opnieuw gaan vernederen. Want dat zullen de Chinezen ons nooit vergeven.»

ERASMUS IN LEUVEN

“Ik ben meer zoals de Belgen”

In het voetspoor van Erasmus doorkruisen nogal wat jongeren al studierend Europa. In Leuven komt zowat een tiende van de studentenpopulatie elders vandaan. De Leuvense studentenwereld gezien van binnenuit door de ogen van een buitenstaander.

Bo Vanluchene

Velina Pavlova, een Bulgaarse studente, doet hier haar Master in Family & Sexual Studies.

«Vóór ik hier de eerste maal kwam, wist ik zeer weinig over België. Ik wist het één en

ander over de Europese Commissie, maar dat was het ongeveer. Dat men hier officieel drie talen sprak, daar had ik geen idee van. Naar mijn idee was Nederlands een taal die men in Nederland sprak. Ik kwam naar België omdat ik zo tegelijk mijn Engels kon oefenen en Frans kon studeren. Nu volg ik ook lessen Nederlands.»

GELIJKENISSEN

Velina: «Ik zie eigenlijk meer gelijkenissen. Verschillen zie ik eerder met de Spaanse manier van leven. Ik heb immers in Madrid gestudeerd. Al zes jaar trek ik studierend door

Europa. In Madrid was het niet makkelijk met mensen in contact te komen, door de grotere afstanden. Je moet er soms een uur reizen als je met iemand wil afspreken en hier sta je na vijf minuten al in het centrum om een halfuurtje met een vriendin op te trekken.»

«Maar de afstanden waren niet het enige probleem. Spanjaarden die hier studeren zeggen me vaak dat Belgen gesloten zijn en moeilijk vrienden maken. In het begin kan dat zo lijken, maar eens de vriendschap er is, gaat het om iets blijvends. In Spanje blijft het oppervlakkiger. Ze ontvangen je weliswaar hartelijk, maar ze roddelen vaker. Die warmte is erg hypocriet. Ik ben meer zoals de Belgen.»

Erasmusdagboek: Linda in Valencia

Na een traditionele Belgische zomer vol waterpret, is Valencia wel even wat anders. Dertig graden, palmbomen overal waar je kijkt, ouwe dame'tjes die loom met waaiers wapperen en zon, zon, zon: ik ben in Spanje! Ik moet mezelf er meermaals aan herinneren dat ik niet op vakantie ben: het strand en de stad lonken, maar een erasmusstudent heeft de eerste dagen meer dan genoeg werk te doen. De administratiemolen trotseren, de stad en de universiteit leren kennen en uiteraard een kot zoeken. en toch laat ik me de eerste dag al verleiden tot een namiddagje op het strand en een avondje stappen in Valencia's gezelligste uitgaanswijk, El Carmen. Voor wie overweegt in mijn voetsporen te treden, meteen een aanrader: Agua de Valencia, de lokale cocktailspecialiteit bestaande uit vers sinaasappelsap en allerlei soorten alcohol. Lekker!

De volgende dag besluit ik om toch maar aan het serieuze werk te beginnen. In de jeugdherberg waar ik de eerste dagen verblijf krioelt het van de erasmusstudenten, van wiens tips en ervaringen ik meteen handig gebruik maak. Een kot vinden in Valencia is niet zo moeilijk. Een goed kot vinden is een andere zaak. Minuscule kamertjes, kamers zonder ramen, het opbie-den van de huurprijs om een kamer te krijgen of een duo menselijke schoorstenen als kotgenoten: zowat elke erasmusser heeft het al gezien. Een goed kot vinden is dus een kwestie van geduld en van een flinke dosis geluk. Ik denk dat ik mezelf gelukkig mag prijzen dat ik vrij snel een prima kot heb gevonden: een kamer in een appartement dat ik deel met drie Spaanse jongens! Niet om de jongens natuurlijk, *kuch*, maar uiteraard voor mijn Spaans dat ondertussen met rasse schreden vooruitgaat. Een kot zoeken bij *natives* is echt een must voor erasmussen, zo leer je véél meer van hun dagelijkse gewoontes en cultuur kennen en maak je veel sneller Spaanse vrienden.

FANTA LEMON

Over lokale studentencultuur gesproken, do try this at home: bier mengen met Fanta Lemon. Je pintje was nog nooit zo verfrissend! En de combinatie rode wijn met cola mag ook al bizar klinken, maar het is hemels lekker! Op culinair vlak kom je zeker niet tekort in Spanje: lekkere afhaalpaella om de hoek, allerlei soorten tapas in elk zichzelf respecterend café en een minder bekende, maar zeker niet minder lekkere lokale specialiteit: arroz negro, een inktzwarte paellavariant bereid met calamarses en inktvisinkt. Niet te veel je tanden bloot glimlachen na zo'n portie arroz negro!

STUDEREN

Eens een kot gevonden en de ergste administratie achter de rug, heb ik van de twee laatste weken vakantie genoten. Je vervelen in Valencia gebeurt niet snel. In de binnenstad zijn allerlei mooie monumenten te bezichtigen en er zijn heel wat interessante musea die goedkoper zijn voor studenten, waaronder de Ciudad de las Artes y de las Ciencias, een hypermodern complex van futuristische gebouwen waarin het grootste aquarium van Europa, een wetenschappenmuseum en een IMAX-bioscoop gevestigd zijn. Verder is er natuurlijk het strand met de warme golven van de Middellandse zee. Ik heb me laten wijsmaken dat je tot november nog naar het strand kunt. Dat belooft! Ten slotte is er nog het Turiapark, een kilometerslang park aangelegd in de drooggelegde bedding van de rivier die vroeger doorheen de stad stroomde. Vervelen is dus uit den boze in deze mediterrane stad! Nu nog tijd zien te maken om te studeren.

(Ivv)

DE XII WERKEN VAN VETO

Het bier slinkt, de temperatuur zakt

Dat niet achter elke Leuvense voorgevel een klassiek gezin — papa, mama, zoon- en dochterlief — schuilgaat, wist je al langer. Een huis is meer dan een gevel alleen. Wij ruilden het warme kot in voor de koelte van een kraakpand: op zoek naar de kraker die in elk van ons leeft.

Christoph Meeussen

Je was wellicht hard aan het blokken in juni toen het kraakpand in de Schapenstraat ont-ruimd werd. De krakersgemeenschap was niet te spreken over de hardhandige actie en zij diende de politie van antwoord met een betoging die — naar goede anarchistische gewoonte — uitmondde in gerommel in de Leuvense binnenstad. De Leuvense flikken toonden zich oneindig begripvol tegenover de krakers die eerder die week het dak boven hun hoofd verloren hadden. Ze kregen onderdak in één van de cellen van onze blauwe vrienden.

De volgende ochtend namen de krakers al snel hun intrek in een ander pand, ditmaal ging het om een huis in de buurt van de Nervierstraat. Een ander pand in Tuin de Walque lieten ze — hoe kan het anders — links liggen. *Veto* zag zijn kans schoon en ging op zoek naar wat het echte leven, de totale vrijheid zoal te bieden heeft.

ARAFATSJAALS

Gewapend met menig blik van het goedkope alcoholische spul uit de Aldi, en een klerencollectie waar zelfs Dirk Tieleman *on Ice* het warm van zou krijgen, trokken we op pad. Een verdwaalde roker ziet hoe een bende onverlaten, voorziers van *arafatsjaals* en zaklampen, zich een weg richting verlaten pand baant. Het gestileerde anarchistenlogo op de voorgevel doet vermoeden dat de dreadlockvrienden hier toch ook al op prospectie zijn geweest. Een open deur lonkt en

doet ons alvast dromen van warme haarden waarboven gezellig een stoofvleesketel te pruttelen hangt.

Alle fantasie ten spijt, het zwarte gat maakt plaats voor een zaaltje waarin de duffe geur van leegte ons overvalt. Zaklampen schieten alle richtingen uit om te controleren of we toch niet iemands nachtrust verstoren. Kamer na kamer geeft het gebouw haar ge-

sen komen in de raampjes tevoorschijn, maar het is niet meteen duidelijk of die feestjes ook hier plaatsvonden.

Weer beneden installeren we ons met deken en pils. Plotse verwondering over het woord 'jump' dat op de muur gespoten werd. Even breken we ons hoofd over een mogelijke toenadering tussen de krakers- en jumpscene. Ongelovig verschuift de aandacht naar de

(foto Christoph Meeussen)

heimen prijs. De benedenverdieping heeft nog het meest weg van een café — verwelkte toog en onwelriekende urinoirs in aangrenzende kamer inbegrepen. Een beleefd kaartje verzoekt ons door te spoelen na ieder gebruik. De waterfactuur blijkt tot onze grote verrassing niet betaald.

Vragende blikken kruisen elkaar wanneer we aankomen bij een houten trap. Een eerste waaghals werkt zich naar boven en zonder woorden bevestigt diens gezicht de stabiliteit van de trap. Boven liggen gezellige parketvloeren vol dia's. Jonge feestende men-

kaarsjes, die onze schaduwen doen dansen op de muur. Plato's idealisme verschilt toch wat van die van de krakersgemeenschap. Naargelang onze voorraad bier slinkt, zakt ook de temperatuur. Met de moed der wanhoop steken we dan ook meer en meer kaarsjes aan, maar de koude blijft via de stukgeslagen ramen onze kragen binnensijpelen.

KRAFTFUTTER

Met de kou dringt ook de gedachte door dat we, als we willen overleven vannacht,

ook *Kraftfutter* nodig zullen hebben. Enkel mandarijntjes en een zakje Yucachips uit de wereldwinkel worden bovengehaald. Ons lichaam smeekt om meer. Ten einde raad bellen we de pizzadealer om enkele vegetarische pizza's. Zijn stem verraadt twijfel als we de plek van aflevering vermelden, maar even later smikkelen we als nooit tevoren. Nu onze magen zich min of meer beginnen neer te leggen bij het vleesloze bestaan van een kraker, begint toch ook de drang naar slaap de kop op te steken. We slepen ons terug naar boven, controleren voor een laatste keer of tussen de dia's geen spuiten verstopt zijn en spreiden vervolgens ons matje uit.

Wat de volgende uren betreft kunnen we zeer kort zijn. Het besef dat het warme kotbedje op wandelafstand ligt, is hard. Erg hard. Komt dat door de gure wind die voor het eerst dit jaar de temperatuur in Leuven tot -4°C doet dalen of door het feit dat wij gewoonweg aan luxe gewend zijn? Sisyphus was meer tevreden met zijn situatie.

Op zulke momenten bekruipt ons de vraag wat een kraker nu juist drijft. Toegegeven, niet elk kraakpand is in even erbarmelijke staat, maar voor het plezier zal het toch ook niet zijn. Leeft de kraker van dag tot dag en is het een grote bekommernis de nacht heelhuids door te geraken? Maken dreads en vegetarisme hem individueel sterker? Of zit er een dieper, religieus gevoel achter, waarbij het de lichaamswarmte van de commune is, die elk van zijn leden beschermt tegen de kwalen van zowel maatschappij als natuur?

We laten de kwestie en onszelf rusten. Maar plots schijnt de zon al stevig en zijn we blij als we beseffen dat we toch de nodige uren slaap konden vergaren. Genoegzaam pakken we in, haasten ons naar het kot en genieten van de stralen van zon en douche.

Tenzij u iemand kent die goede dubbele beglazing kan steken en iets kent van centrale verwarming, raden wij je niet aan je kot al te gaan onderverhuren.

VISITATIECOMMISSIE: ANALYSE I

Oneindig ongemakkelijk in het kwadraat

In deze barre tijden van extremisme, terrorisme en klimaatverandering dachten wij: waarom maatschappelijk relevant zijn als we ook de wiskundige kunnen uithangen? En om dat doel te bereiken, vonden we er niets beter op dan de les Analyse I van professor Johan Quaegebeur eens te observeren van op een afstand. We werden echter midden in het mysterie gegooid dat wiskunde heet.

Wannes Van Herck

"Mensen zijn heel moeilijk te overtuigen dat hun redenering fout is. Daarom is communiceren over wiskunde zeer belangrijk." Zo begon de vriendelijk ogende vaderfiguur in professor Quaegebeur zijn les. Als oneliner kon dat wel tellen, maar een getrouw beeld van de begrijpelijkheid van de volgende twee uren gaf het niet echt. Als we de uitzonderlijke *Aha-Erlebnis* niet meetelden die aan onze middelbare schoolperiode deed denken (de regel van de l'Hôpital), verstonden we er minder dan de ballen van.

ONEINDIG

Waar de les inhoudelijk over ging, kunnen we u nog net meedelen. Hoe robuust is het begrip 'afleidbaarheid'? Daar zouden wij en een dertigtal eerstejaarsstudenten in de

wiskunde onze handen voor de volgende twee uur mee vol hebben. Geen rekening houdend met dit ene moment van helderheid waarin we begrepen waarover het zou gaan, ging de rest van de hoorzitting ons petje oneindig ver te boven. Of misschien toch niet. Nu we het over oneindigheid hebben, beseffen we plots dat het ging over limieten, die soms naar het oneindige gingen en soms dan weer niet. Wispelturig, die limieten.

Wat we ons overigens bij dat oneindige moesten voorstellen, daar bleef de prof verrassend genoeg vrij vaag over. Daarom, en omdat we na twee minuten toch al niet meer mee waren met les, speelden we een *mind game*: wat is toch dat vermeende oneindige. Na lang speculeren, kwamen we met de volgende these: God, Allah, Buddha. Ziezo, maatschappelijke relevantie sluipt dan toch zelfs in de wiskunde. Jammer.

ONGEMAKKELIJK

Een mopje kon Quaegebeur bij tijd en wijlen ook wel uit de mouw van zijn *debardeurke* schudden. Net nadat hij een epsilon voor een x moest kiezen (we weten verder ook niet wat dat betekende), grabbelde hij naar borstzak en zei hij: "Ik zoek mijn uurwerk, niet een epsilon." Een charmant lachje van onzentwege kon er toen wel af. Toen hij echter al even charmant maar toch een eeuwigheid recht in onze ogen bleef kijken, om één of andere duistere reden, voelden wij ons ont-

zettend ongemakkelijk.

Al even *on-gemakkelijk* was de rest van de les tot aan de pauze. Maar na het eerste uur zwoegen, kwam een meevaller van jewelste. *Supernova*, de huidige opkomende presidiumploeg van WINA, kwam zichzelf tijdens de onderbreking voorstellen en deelde voorwaar zakjes vol met lekkers, lucifers en een heuse spons uit. Die laatste was waarschijnlijk gesponsord. We hadden geen beter moment kunnen uitkiezen om ons even *wiskundenerd* te wanen.

Na de pauze bleef de olijke Quaegebeur met bewijzen en vooral limieten naar ons hoofd smijten. Of anders: tijd voor een nieuw spelletje! We namen ons voor het wereldrecord 'ja-knikken terwijl je absoluut geen idee hebt waarover het gaat' te breken. Dat leek ons beter dan apathisch nietsdoen. Het geen idee hebben ging ons verbazend genoeg goed af, maar dat ja-knikken begon op den duur toch wel wat te vervelen en een te grote tol te eisen van onze nekspieren.

KWADRAAT

Zeer opvallend was overigens wel hoe elk bewijs precies in de rechterbenedenhoek van het bord eindigde. We kunnen natuurlijk niet zeggen of de stelling telkens daadwerkelijk bewezen was, maar eigenlijk mogen we niet twijfelen aan de oprechtheid en intelligentie van de immer sympathieke Quaegebeur. Wat een schatje! Toen hij ons

echter tijdens ons welverdiende alma-bezoek net na de les niet herkende, moest hij toch wat inboeten aan innemendheid. We voelden ons in de kou gelaten door de man.

Om toch nog even terug te komen op die bewijzen met limieten en aanverwanten die altijd precies op het einde van het bord uitkwamen: we hadden blijkbaar de smaak te pakken van wiskunde en dachten na over de statistische kans van deze gebeurtenissen. Na lange formules en Quaegebeurs limieten in de praktijk te hebben toegepast, kwamen we tot de volgende uitkomst: zeer klein. Daarom krijgt de professor van de dag een pluim van ons. Immers, om esthetische verantwoordelijkheid én maatschappelijke relevantie in één en dezelfde les Analyse I te verwerken, daarvoor moet u wel een klein genie zijn!

Desalniettemin waren we zeer blij toen de twee uur van wiskunde in het kwadraat afgesloten werden. Hoogtes en laagtes werden bereikt. Snoep werd smakelijk verorberd. Wiskunde werd vlijtig bedreven. Aan het einde zaten wij volledig aan onze limiet. die blijkbaar niet op oneindig lag.

STEEKKAART

Prof: Johan Quaegebeur
Wie: 1e bach wiskunde
Waar: 200C
Wanneer: Di. van 10u30 tot 12u30

SPORT EN SPUYE: KORFBAL

Korfbal is saai

De sportkaart die de Leuvense studenten zich kunnen aanschaffen voor amper zeventien euro geeft toegang tot een gevarieerd assortiment van 55 sporten. Een aanbod om u tegen te zeggen, misschien is korfbal wel iets voor u.

Ken Lambeets

De grote zaal van de Nayer herbergt veel vrouwen. Van het mannelijk geslacht dagen slechts een handvol verdwaalde basketters op — wellicht op zoek naar een lief. Gregory geeft vandaag zijn eerste korfballes en doet dat op dik opgeblazen witte sportschoenen. Met iedere stap verkeert hij opnieuw in een uitgebreide zweeffase. Het programma van vandaag bevindt zich op zijn Ludit-notitiebord dat facultatief als muismat kan dienen.

De coach is vergenoegd met de opkomst maar betreurt dat aan de korfbalsters slechts één van de drie terreinen wordt toebedeeld. De bedoeling van de lessen is “korfbal in al zijn aspecten leren kennen, zodat we binnen afzienbare tijd wedstrijden kunnen spelen tegen de universitaire ploeg.” Gregory is een optimist.

Als vuurdoop wordt de pass aangeleerd. De trainer gooit de bal naar iemand van de groep, waarop de persoon in kwestie de bal

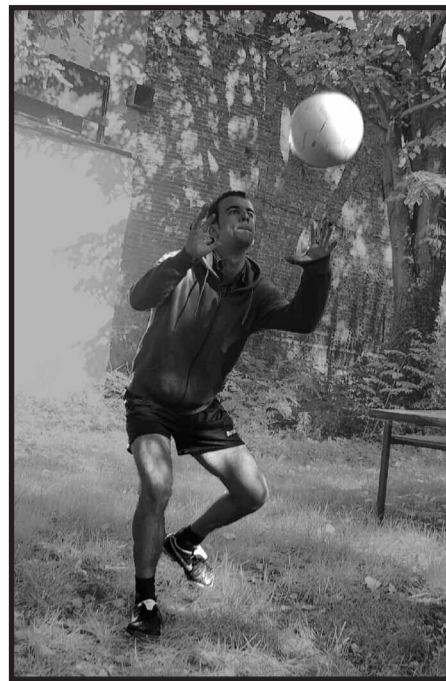
terugwerpt. Het proces vertoont saillant veel gelijkenissen met leren spreken: steeds opnieuw moeten we een voorbeeld imiteren. Bij het passen moet men de handen naar buiten duwen en zijn favoriete been naar voren zetten. Slechts weinigen kunnen dat niet. Wij behoren tot het selecte clubje der motorisch gehandicapten: drie keer moeten we opnieuw gooien, tot groot jolijt van enkele aanwezige kennissen.

NATUURTALENT

Tijd om iets anders te leren: de inlegworp. Het principe doet ons de wenkbrauwen fronsen. Wanneer je in loopspas een bal in de handen geworpen krijgt, druk je jezelf af met de eerste voet die je op de grond zet om in de lucht de bal in de korf trachten te gooien. Dit is niet gemakkelijk. Steeds opnieuw haperen we in het pasje, wat resulteert in een *jeanettensprong* in plaats van in de inlegworp. Volgens de coach komt dat doordat we te veel nadenken, al heeft hij vast al een tijdje gezien dat hij thans niet met een natuurtalent geconfronteerd wordt.

CHINEZEN

Om de training af te sluiten mag iedereen van ver een poging wagen. Haast niemand

(foto Bram Vanoirbeek)

mikt de bal in de korf en dat mag niet verbazen. De meesten onder ons hebben wel eens basketbal gespeeld: daarbij staat er een bord achter de ring. Bij korfbal is dat allerminst het geval en daarom vliegt de bal ofwel tegen de

korf, ofwel erover. Twee dwazen hebben er iets op gevonden: terwijl de ene gooit, verplaatst de andere de korf en zo vliegt de bal er wel in. De meisjes zijn helaas niet onder de indruk.

NOTITIEBLOK

De training zit er alweer op: een uur gaat snel voorbij. Toch is coach Gregory uitermate tevreden over het programma dat we hebben afgewerkt. We stellen zijn satisfactie ernstig in vraag: we voelen ons absoluut niet voldaan. Gelukkig merken we op het terrein naast ons zes volleyballende Chinezen. Met drieën stellen we onze medewerking voor. Het net staat niet al te hoog — de kleintjes moeten ook kans krijgen — zodat we onze arm maar hoeven uit te steken om een blok te zetten. De spelvreugde druipert ervan af.

Een halfuurtje later verlaten we goedgemutst de sporthal. We nemen nog gauw een kijkje bij de training van de universitaire korfbalploeg. Het tempo ligt hoog. Met hen wedijveren is een verre utopie, die coach Gregory dringend van zijn interactief notitieblok mag schrappen.

Korfballen kan iedere maandagavond van 20.00 tot 21.00 in De Nayer (Grote Zaal)

VTK POKERCHAMP 2007-2008

Psychologische oorlogsvoering

Scarlett Johansson in ons bed, een dure auto in onze garage, een *license to kill* in onze binnenzak en rijk worden door het spelen van poker. Heel erg veel heeft een mens niet nodig om gelukkig te zijn. Helaas valt de vrijgevigheid van de kosmos soms wat tegen, want wij beschikken over niets van dat alles. Daarom trokken we naar het pokertoernooi dat door VTK werd georganiseerd in Alma 3. Zo hoopten we tenminste één van onze dromen waar te maken.

Jelle Dehaen

Wanneer wij in de rij staan om ingeschreven te worden, horen wij een keurige jongen melden dat hij met ‘den Audi’ is gekomen. Het moge duidelijk zijn, we bevinden ons onder burgies. Nu mogen er heel wat onaangename gemeenplaatsen over burgies bestaan, maar ere wie ere toekomt; de avond is vlekkeloos georganiseerd en dat verdient niets dan lof.

Wanneer wij aan onze speeltafel schuiven, blijken wij met acht andere mannen opgescheept te zitten. Vrouwen zijn overigens op dit hele evenement een zeldzaamheid, behalve om drankjes rond te delen. Emancipatie allemaal goed en wel, maar zo moet God het uiteindelijk toch gewild hebben.

APPLAUS

Voor de wedstrijd begint, is er eerst een ronde psychologische oorlogsvoering. Sommige deelnemers laten hun pokerchips handig door de vingers glijden en anderen delen luidruchtig mee dat ze al heel wat ervaring hebben. Het moet van een documentaire over rivaliserende gorilla’s geleden zijn dat we nog zoveel aanstellerig gedrag gezien hebben.

Omdat wij nauwelijks ervaring hebben

met poker — dit is ons debuut — zijn wij als de dood voor een vernedering. Het is blijkbaar een hoffelijkheidregel om te applaudisseren wanneer iemand weggespeeld wordt en de tafel moet verlaten. Wanneer vijftien minuten later het eerste applaus weerklinkt en het niet voor ons bestemd is, halen we opgelucht adem. Wat er ook gebeurt, het kneusje van de avond zijn we alvast niet.

BLUFFEN

Iedere speler begint met een stapeltje chips ter waarde van duizend punten. Aanvankelijk zijn we op dreef en al snel verhogen we ons stapeltje tot 1500 punten. Maar helaas, de hybris slaat toe en wanneer we iets enthousiast meegaan in een bet, houden we nauwelijks 300 punten over. Wanneer je te weinig chips hebt, ben je in poker ten dode opgeschreven. Daarom besluiten we enkele risico’s te nemen. We bluffen, hebben geluk en voor we het weten, staat ons totaal weer op duizend punten. Na iets meer dan twee uur spelen is drie vierde van de spelers aan onze tafel verdwenen. Wij zijn trots dat we het zo lang volhouden.

Omdat onze tafel nu te karig bezet is, moeten we ergens anders aanschuiven. Hier wordt echter al snel duidelijk dat we een vogel voor de kat zijn. We strubbelen nog wat tegen en met de moed der wanhoop gaan we uiteindelijk *all-in* hoewel we slechts matige kaarten hebben. Wanhoop blijkt een slechte raadgever te zijn en wanneer we de hand, en dus ook al onze chips verliezen, staren we even verdoemd naar de tafel. Een applausje krijgen we zelfs niet meer.

Ietwat ontgoocheld druipen we af, want een carrière als professionele pokerspeler blijkt voorlopig nog te hoog gegrepen. Scarlett Johansson kan zich echter nog steeds aanmelden. Al was het maar om ons te troosten.

TUSSEN DE REGELS

“Über allen Gipfeln ist Ruh”

Universiteiten zijn de plaatsen bij uitstek waar de knappe koppen vandaan komen, maar kennis is ook macht, wist Sir Francis Bacon al. Om de twee weken belichten we een cursus, gedoceerd aan onze alma mater, die tussen de regels interessante denkpijpen opent. Deze week gaan we na hoe we onszelf in de West-Europese literaire canon kunnen bolwerken.

Ken Lambeets

De polisysteemtheorie van de literaire theoreticus Even-Zohar stelt dat literatuur “een complexe verzameling is van teksten die hiërarchisch geordend zijn”. De hoogst gewaardeerde teksten vormen de canon, de minst gewaardeerde teksten situeren zich in de periferie: pulp, stationsromantjes en andere goed verkopende Dan Browns. Uitgaven behorende tot de canon stal je als erudiete persoonlijkheid maar beter in de boekenkast uit en een citaatje Goethe wekt ontzag op. Maar hoe veroverd u zelf een plaats tussen de groten?

MADELEINEKOEKJE

Geschriften met een bot plot zijn talrijk in Rita Ghesquière’s ‘inleidingen tot de Europese literatuur en cultuur’. Neem nu *Oblomow*, een lijvig boek van Gontsjarov. De hoofdfiguur, een ontiegelijke leeghanger, leende zijn naam aan het oblomowisme, dat staat voor “de inertie en de passiviteit van de hoofdfiguur maar ook voor zijn dromen en zijn fantasie.” *En attendant Godot* van Samuel Becket mogen we over dezelfde kam scheren. De intrige is tot het grootste minimum herleid: twee zwervers, Vladimir en Estragon wachten in een desolaat landschap op Godot. Tevergeefs. Proust beschrijft in zijn *à la recherche du temps perdu* de binnenwereld van de ervaring. Daarin verwerkt hij vaak “beel-

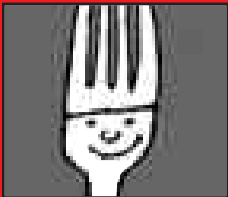
den en vergelijkingen, als daar zijn het gemiste avondzoentje en de smaak van een madeleinekoekeje”. Misschien is het lezen daarvan wel temps perdu an sich? Feit is dat de aangewende stijl het bijhorende verhaal zwaar lijkt te overklassen in termen van belang.

Een beetje vreemd of moeilijk doen vergroot de kans om in de canon te worden opgenomen. Tijdens het literaire avant-gardisme werden er weelderig bijstromingen aangewend, misschien wel met het oog zich in deze of gene anthologie te bolwerken. Verscheidene dadaïsten startten hun carrière binnen pakweg humanisme of het expressionisme. Het surrealisme was dan weer “een uitloper van het futurisme, het kubisme en het dadaïsme.” Literatuurcritici houden wel van vertakkingen. Misschien wordt uw ‘manifest van het pentagonisme’ wel opgemerkt door een van hen.

PROTOTYPE

Maar het kan ook anders, namelijk door een bestaand medium te imiteren. In het begin van de zeventiende eeuw was het in Spanje hip om een picareske roman te schrijven: Het hoofdpersonage of picaro is “een underdog die in de ik-vorm zijn avontuurlijk leven vertelt. Via listen en streken, vaak ten koste van zijn leermeesters, weet hij zichzelf in leven te houden.” Alsof dat nog niet jammer genoeg is, vertonen de personages weinig psychologische diepgang. Het prototype van dit boek is het anoniem verschenen *La vida de Lazarillo de Tormes* en werd toentertijd en zelfs doorheen de verdere literatuurgeschiedenis immens gekopieerd, onder andere door Bredero, Jan Cremer tot heden ten dage Tom Lanoye. Met succes.

Ons devies luidt echter: lees wat u begeert te lezen, schrijf wat u begeert te schrijven. “Carpe diem quam minimum credula postero.”

Middelpunt: de Alma's in de marge

Het studentenrestaurant Alma stelt zich al meer dan 50 jaar tot hoofddoel om maaltijden tegen een democratische prijs aan te bieden aan Leuvense studenten. Ze startte met een restaurant in de Bondgenotenlaan — de voorloper van Alma 1 — om uit te groeien tot een vereniging waaronder niet minder dan veertien restaurants ressorteren. Deze week belichten we de — volgens ons — vijf charmantste Alma's.

Het oudste lid van deze vijf Alma's is het restaurant van het Pauscollege. Al in 1968 nam Alma het restaurant van dit studentenhuis, waar 180 mannelijke studenten woonden, onder zijn vleugels. Pas in 1986 werd het startschot gegeven voor het trefpunt de Valk. Aanvankelijk was deze Alma een koffiebar in de nieuwe vleugel van de rechtenfaculteit, maar al snel evolueerde zij tot een volwaardig restaurant waar de studenten 's middags koffie-

koeken, broodjes en warme maaltijden konden verorberen. Tot slot opende de Moete op het einde van de jaren '90 zijn deuren. Gelegen aan de Celestijnenlaan kan de Moete de studenten opvangen die geen plaats meer vinden in Alma 3. Naast deze *echte* Alma's zijn er ook nog de externe restaurants de Spuye, gelegen tegenover het gymnasium van het sportkot, en Groep T. De maaltijden van deze restaurants worden sinds 1996 verzorgd door het personeel van Alma, maar de infrastructuur is in het bezit van externen.

Deze vijf Alma's staan bekend omwille van hun vriendelijke en vaak zelfs vrolijke personeel. Bert Clymans, studentenvertegenwoordiger van Alma geeft zelf toe: "Het is inderdaad uitermate gezellig in zo'n kleine Alma. Sommige personeelsleden kennen de studenten zelfs bij naam en zijn immer goedlachs. Ze doen met plezier hun werk en dat re-

flecteert in de populariteit van het restaurant."

Laat het nu net deze Alma's zijn die het meeste winst maken in vergelijking met de andere Alma's. Volgens de meest recente cijfers staat de net verbouwde Valk op een verdienstelijke eerste plaats. "De restaurants die ook broodjes aanbieden, maken beduidend meer winst dan de andere," aldus Korneel Caron, de andere studentenvertegenwoordiger van Alma. "Zo ook de Moete. Die maakt al een aantal maanden enorm veel winst, maar deze stijging is natuurlijk wel deels te verklaren door de verbouwingen van Alma 3." Ook de restaurants van het Pauscollege en Groep T zijn succesverhalen, alleen de Spuye is een beetje een zorgenkindje. "De Spuye werd vorig jaar verbouwd, maar de verbouwingen brachten niet het verhoopte succes met zich mee. Hoewel de Spuye één van de meest aan-

gename uitbatingen van Alma is en het verlies beperkt blijft, is het bestuur van Alma nu naar mogelijkheden aan het zoeken om het interieur nog gezelliger en warmer te maken. Het overschilderen van de zwarte muur werd alvast als voorstel geponeerd."

Toch constateren we dat de meeste kleine studentenrestaurants van de Alma winst maken. Meer zelfs, samen met de cateringdienst zorgen zij ervoor dat Alma overleeft. De andere grotere Alma's, zoals Alma 1 en Alma 3, maken immers amper winst. Het is misschien kort door de bocht, maar vriendelijkheid loont. Bij deze dus: een ode aan het vriendelijke personeel van Alma.

De Moete

Sinds 1999 voorziet De Moete de wetenschapsstudenten van een heerlijk ontbijtbuffet en een gezonde lunch op hun campus. Deze recente aanwinst van de Almagroep springt in het oog door zijn modern ontwerp en hippe inrichting. We trekken naar De Moete en stellen onze vragen aan Pieter Delfosse en Kristof Huyghe, de twee managers.

Veto: *Deze Alma verschilt qua ontwerp enorm van de anderen. Hoe komt dit?*
Kristof Huyghe: «Voor het ontwerp werd een wedstrijd gehouden bij de studenten architectuur. Ook de naam is het resultaat van deze

wedstrijd. De Moete is afgeleid van het woord 'ontmoetingsplaats', wat het eigenlijke doel van deze Alma is. We hopen zo meer sociaal leven op de campus brengen.»

Veto: *Is dat hetgeen wat deze Alma van de anderen onderscheidt?*

Huyghe: «Dat is zeker één van de aspecten. Omdat deze Alma een belangrijke ontmoetingsplaats is op de campus, wordt deze verhuurd voor sociale activiteiten zoals fuiven en cantussen. Dit komt ook doordat het de enige Alma is die een vergunning heeft om 24/24 activiteiten te herbergen. Studenten kunnen hier tussen de lessen door ook spelletjes spelen. Een ander uniek gegeven van deze Alma is het echte cafetariacachet. We serveren hier geen warme maaltijden, maar wel snacks en broodjes.»

Veto: *Hoeveel studenten komen hier gemiddeld per dag over de vloer?*

Delfosse: «We hebben 210 zitplaatsen en een capaciteit van ongeveer 600 maaltijden per dag. Natuurlijk schommelt dit wel van dag tot dag. Dit succes hebben we te danken aan de ideale ligging van De Moete op campus Arenberg III. Voor warme maaltijden kunnen de studenten terecht in Alma 3. Dit is de reden waarom wij enkel koude maaltijden serveren, om niet met elkaar te concurreren.»

Veto: *Willen jullie in de toekomst dan ook geen warme maaltijden serveren?*

Delfosse: «Nee, daar gaan we niet aan beginnen. Er komt binnenkort wel een vermeerdering van het aantal zitplaatsen.»

Ondertussen is een medewerker bij ons komen zitten. Hij is al interim verantwoordelijke sinds zijn collega afwezig is wegens ziekte.

Veto: *Is het leuk om hier te werken?*

Hans: «Normaal werk ik in Alma Gasthuisberg, dus ik baseer mijn bevindingen vooral daarop. Over het algemeen heerst er een zeer goede werksfeer en is er veel contact tussen de collega's onderling. Ook met de studenten die hier komen eten slaan we wel eens een praatje.»

Huyghe: «Zelfs de contacten tussen personeel en management verlopen erg vlot. We hebben elk jaar twee personeelsfeesten met het personeel van alle Alma's, een manier om de banden te verstevigen.»

Veto: *Is er veel verschil tussen werken in De Moete en Alma Gasthuisberg?*

Hans: «Er is zeker een verschil. In Alma Gasthuisberg serveren we naast koude maaltijden ook warme maaltijden en is er ook een cateringdienst. Dit verhoogt de stress op de werkvloer. Toch vind ik Alma een leuke werkplaats, nu al meer dan zeven jaar. Ik maak hier zoveel leuke dingen mee. Zo loop ik in Gasthuisberg regelmatig een lijk tegen het lijf.»

Het

Terwijl welriekende spijzen onze zinnen strelen zoeken we naar de vrolijk lachende vork die ons t kennen zou moeten geven dat deze knusse ple wel degelijk een Almarestaurant is. Het Academic Kwartiertje, bij sommigen nog gekend als 'Alma de Valk' is hét bewijs dat een Alma wel knu en lekker kan zijn.

We kregen het genoeg een praatje te moge slaan met Patricia Stevens, sinds vorig jaar de ver antwoordelijke van Het Academisch Kwartiertje. Zij staat samen met een assistent in voor het ope houden van dit steeds populairder wordend Alma-filiaal. Er is momenteel plaats voor ongeveer 150 hongerige rechtenstudenten, maar er komen e steeds meer bij, zodat er voor de laatkomers som

Groep T

Iedereen fietst er zo maar voorbij richting station, of staat er met zijn rug naar toe te wachten op de bus, kortom een beetje in een hoekje ligt een afdeling van Alma stiekem verscholen in het reuzegrote gebouw van Groep T. Het eetgedeelte is niet expliciet afgesloten van de rest van het gebouw en zo komen geuren van dampende spaghetti en rokende *croque monsieurs* ons tegemoet als we binnenwandelen.

Niet zoals de Spuye aan het sportkot een stevige reputatie heeft opgebouwd in reuzengrote, overheerlijke pizza's, zijn het ook hier deze warme gerechten die de studenten aantrekken. Daarnaast kan je hier ook terecht voor broodjes, koffiekoeken, warme en koude dranken. Ten slotte is er ook draadloos internet

voorzien voor de studenten die hier wensen te werken. We zien dan ook verscheidene mensen kromgebogen achter het scherm van een laptop discussiëren en overleggen met elkaar. Het gezellig geroezemoes klinkt aangenaam in de oren en we bestellen een spaghetti met kaas.

We zetten ons aan een tafel bij drie studenten. Ze studeren hier aan Groep T en hebben allen al lege schotels voor hun neus staan. We vragen hen even waarom ze hier komen eten. "Vandaag hebben we maar een half uurtje pauze en hier kunnen we snel een goedvullende maaltijd krijgen tegen een goedkope prijs" vertelt één van hen. "Andere dagen hebben we meer tijd en durven we wel eens kiezen voor een grotere Alma, daar is het aanbod groter." Na deze korte conversatie verontschuldigen ze zich en zien we ze vertrekken naar de les, en velen met hen. We schuiven

onze voeten dan maar bij anderen onder tafel, het zijn tot onze verbazing rechtenstudenten. "We komen naar hier, omdat we hier minder lang moeten aanschuiven dan in een grote Alma, en het eten is hier minstens even goed," klinkt het. "Maar ook de gezellige sfeer trekt ons aan. Hier kan je al eens een praatje doen met het personeel bijvoorbeeld, dat kun je niet in pakweg Alma 2!" We merken dat zo'n kleine Alma wel aantrekkelijk heeft en in de verte zien we inderdaad het personeel vriendelijk hongerige studenten van spijs voorzien.

Wanneer we even later bij het personeel vragen naar een korte schets van de sfeer, en of ze veel contact hebben met de studenten, klinkt het halsstarrig 'neen'. "We hebben expliciete orders gekregen en mogen niets zeggen zonder onze manager," geven ze op als reden. Iets wat we niet begrijpen, want later op de dag zien we drie studenten druk in con-

versatie met de bediende achter de kassa. Ze laten fier een foto zien op de computer en slaan zeker een half uur lang een praatje.

Even een telefoontje naar de manager dan. Deze vertelt dat de kleine Alma's wel veel aantrek hebben, juist door de gezelligheid en de persoonlijkere bediening van het cliënteel. We waren beter *under cover* gegaan, beseffen we veel te laat. De manager weet ons ook nog te vertellen dat in het geval van Groep T er veel concurrentie was met broodjeszaken. "Te meer omdat het koopgedrag van de studenten de laatste tijd meer neigt naar gezonde snacks en broodjes, hebben we de service verbeterd. Aan de broodjestoog kan een student nu volgen hoe zijn eigen broodje wordt klaargemaakt en persoonlijke voorkeuren uitspreken, en dat wordt geapprecieerd!"

Groep T ligt in de Andreas Vesaliusstraat 13.

Middelpunt: de Alma's in de marge

Het Pauscollege

Het Pauscollege is één van de verschillende kleine Almaatjes die Leuven rijk is. Voornaamste klanten zijn de studenten die in het Pauscollege gehuisvest zijn, voor wie het gebruik van deze Alma in de prijs inbegrepen is, maar ook andere studenten kunnen er hun buikje rond eten.

De vrij onbekende Alma ligt verscholen achter een doodgewone deur in de inkomhal van het Pauscollege. Nadat een nieuwe klant dit eerste obstakel heeft overwonnen, volgt er meteen een nieuw mysterie: "Waar zijn de bordjes met de verschillende gerechten?" In het Pauscollege heeft men er echter voor gekozen alle gerechten op een klassiek krijtbord te zetten dat vlak achter de ingang staat. Dat bord

over het hoofd zien, hoeft echter geen problemen op te leveren. Het personeel is immers vriendelijk genoeg om de totaal overbodige vraag wat de pot schaft, toch te beantwoorden.

Het is dan ook vooral de mentaliteit van het personeel die deze Alma onderscheidt van de grotere Alma's, veel meer nog dan alleen het verschil in omzet en grootte. Personeelslid Sonja: "De gezelligheid is de grootste troef van deze Alma. De meeste studenten die hier over de vloer komen kennen ons en met sommigen ervan hebben wij een hechte band. We kennen niet alleen hun voorkeuren op vlak van eten, maar kennen hen soms ook bij naam en komen nu en dan zelfs pittige anekdotes over hen te weten. Bovendien gaan we soms naar de

feestjes die zij inrichten." De kleinschaligheid van deze Alma uit het Pauscollege biedt bovendien ook nog andere voordelen voor de klanten. "Omdat ons contact met de studenten zo direct is, komen wij ook te weten wat de studenten van hun maaltijden verwachten, en wat hun eventuele ergernissen zijn. Ik denk dat we er daardoor toch wel in slagen menu's in elkaar te steken die veel studenten kunnen appreciëren," aldus personeelslid Jessy. Opmerkelijk is ook de betrokkenheid die het personeel van de kleine Alma toont voor haar werk. Op speciale dagen zoals Halloween of Kerst doet iedereen immers de moeite zich te verkleeden, op eigen initiatief en kosten. Er wordt dan ook geëist dat in

het artikel komt dat "Alma Pauscollege de beste is". Sonja: (trots) "De sfeer in deze Alma is uniek. Kijk maar naar Jef. Hij is een gepensioneerd die hier gratis komt werken als afwasser, louter en alleen vanwege de voldoening die hij daaruit haalt. En op het jaarlijkse Kerstfeest geven wij als personeel zelfs een vat weg. Waar kunnen ze dat nog zeggen?"

Pauscollege ligt op het Hogeschoolplein 3.

Academisch Kwartiertje (aka De Valk)

zorgt voor haar klanten zoals ze voor zichzelf zou zorgen," waarbij ze nog toevoegt: "en het is niet omdat ze erbij staat dat ik dat zeg."

Een van de weinige nadelen aan de kleinere Alma's zijn de beperktere mogelijkheden voor de menu's, maar Patricia probeert toch altijd zo creatief mogelijk om te springen met de vrijheid die ze krijgt. "Ik probeer toch altijd iets nieuws te doen." Als voorbeeld voegt ze eraan toe: "Ik heb ook pizza's besteld, die zouden er voor 12 november zijn. Maar ik kan nog niet beloven dat ze zullen aanslaan bij het grote publiek." Patricia, met reeds 16 jaar ervaring in verschillende Almarestaurants probeert ons het verschil met andere Alma's te verduidelijken: "De mensen hier zijn vooral pastaliefhebbers, vandaar dat je hier ook niet meteen stoofvlees of puree zal vinden." Omdat Het Academisch Kwartiertje niet werkt op dezelfde grote schaal als bijvoorbeeld Alma 2 is er ook meer contact met de klant. "De studenten zijn ook veel hartelijker in de kleinere restaurants, er wordt gemakkelijker een mopje gemaakt. Het is vooral omwille van de sfeer en het contact met de mensen dat ik dit werk graag blijf doen". Er wordt ook meer aandacht besteed aan de inkleding. "Jammer dat jullie vorige week niet gekomen zijn, toen zaten we helemaal in een Halloweenfeestje. Maar over een paar weken is het tijd voor kerstversiering."

Het kenmerk van deze Alma is dat ze er volledig voor de student is, en zelfs een beetje door de student: de naam 'Alma de Valk' is samen met het opknappen van het restaurant vorig jaar ook veranderd. Er werd zelfs een wedstrijd aan verbonden, met als inzet: een paar bonnen om te gaan eten natuurlijk. We vroegen aan Patricia wat haar mening over de nieuwe naam is: "Het is wel een leuke naam, maar wel een beetje lang om te gebruiken aan de telefoon."

Het Academisch Kwartiertje ligt in de Tiensestraat 41.

geen zitplaats meer voorhanden zijn. Omdat de ingrediënten zes weken op voorhand moeten worden gereserveerd, is er soms zelfs te weinig eten. "Als dat voorvalt, moet ik eten gaan halen bij Alma 1 of het Pauscollege," vertelt de immer vrolijke Patricia. De reden dat deze Alma zo geliefd is, moet volgens haar gezocht worden in het feit dat er in een kleiner restaurant echt rekening kan worden gehouden met de klanten en hun specifieke behoeften. "Van sommige klanten weet ik hoe ze hun schotel willen hebben, en als ze suggesties of speciale wensen hebben, kijk ik altijd wat ik kan doen. Zo kreeg ik onlangs de vraag naar 'light-yoghurtjes'. Over een paar weken hebben we ze". Een tevreden klant beaamt deze redenering: "Ze

De Spuye

In ons hipste trainingspak begeven we ons op een herfstige dag naar de Spuye. Voor lezers wiens leefwereld zich beperkt tot wat zich binnen de ring afspeelt: de Spuye bevindt zich aan de ingang van het Arenbergpark, waar stoere sportkotters zich een jaar lang voorbereiden op de 24uurenloop. Buiten word je bijna weggeblazen door stormachtige regenbuien, maar de oprechte gastvrijheid binnen kan iedereen verwarmen. Onmiddellijk wordt ons een kopje koffie voorgeschoteld door Patricia Tobback, die er al vijf jaar lang de klanten in de watten legt. "In de winter steken we zelfs de open haard aan in het salon!"

De Spuye lijkt eerder op een taverne dan op een studentenrestaurant. In 2006 onderging het gebouw een geslaagde renovatie en werd het pas echt een sfeervol sportcafé. Je kan er van maandag tot zaterdag terecht, op weekdays zelfs van 9u tot 24u. Boven staan enkele PC's en kan er rustig gestudeerd worden. Elke laatste dinsdag van de maand wordt er bovendien een *Apolloon after-school drink* georganiseerd. Op de zeldzame momenten dat de zon schijnt, kan je daar op het terras ten volle van genieten. Met een fris pintje in de hand kan je de afgetrainde lichamen van Kim Gevaert of Luc Van Lierde bewonderen. Bekende en minder bekende sporters weten de Spuye te vinden voor een stevige maaltijd. Er zijn gezonde broodjes en slaatjes, maar de pizza's zijn het populairst. Alle porties zijn vrij groot, zeker de pasta. "Sportkotters eten enorm veel, die hebben dat nodig."

De klanten zijn van diverse pluimage. Vooral de helblauwe Apolloonsweaters vallen op, maar er zit ook een groepje dertigers gezellig te tafelen en verderop

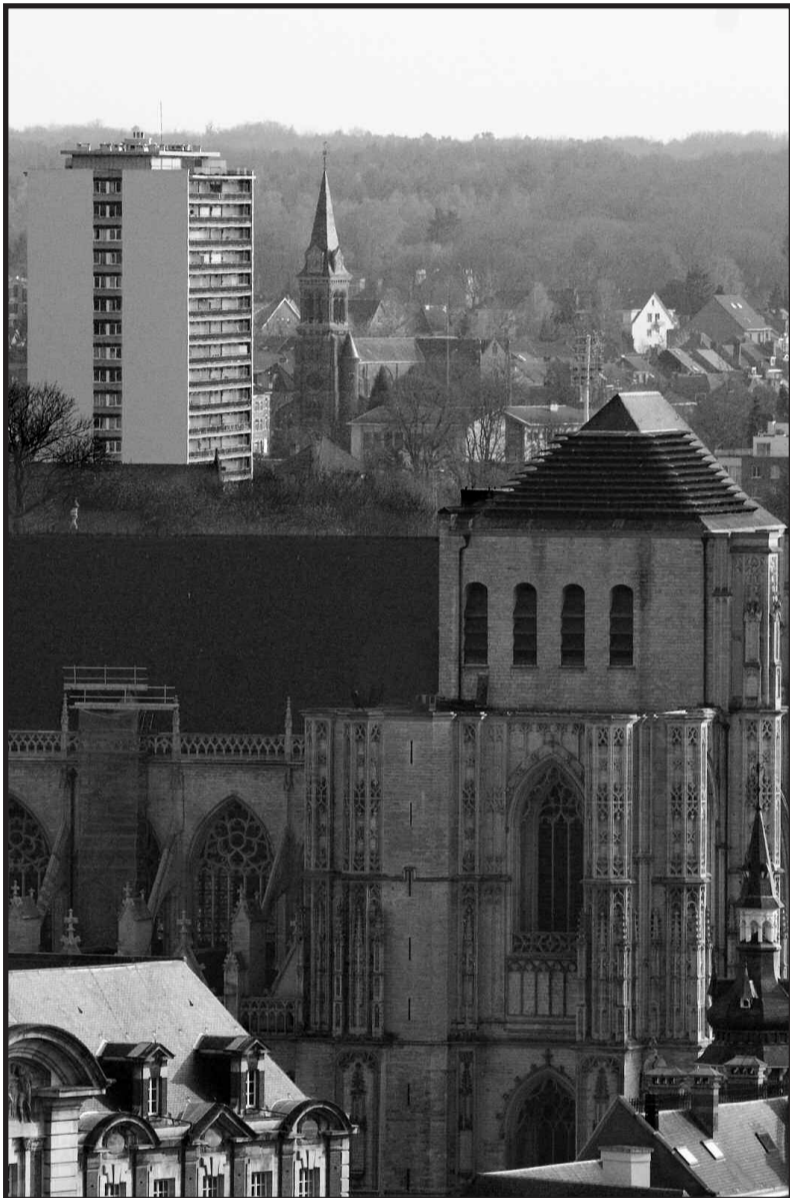
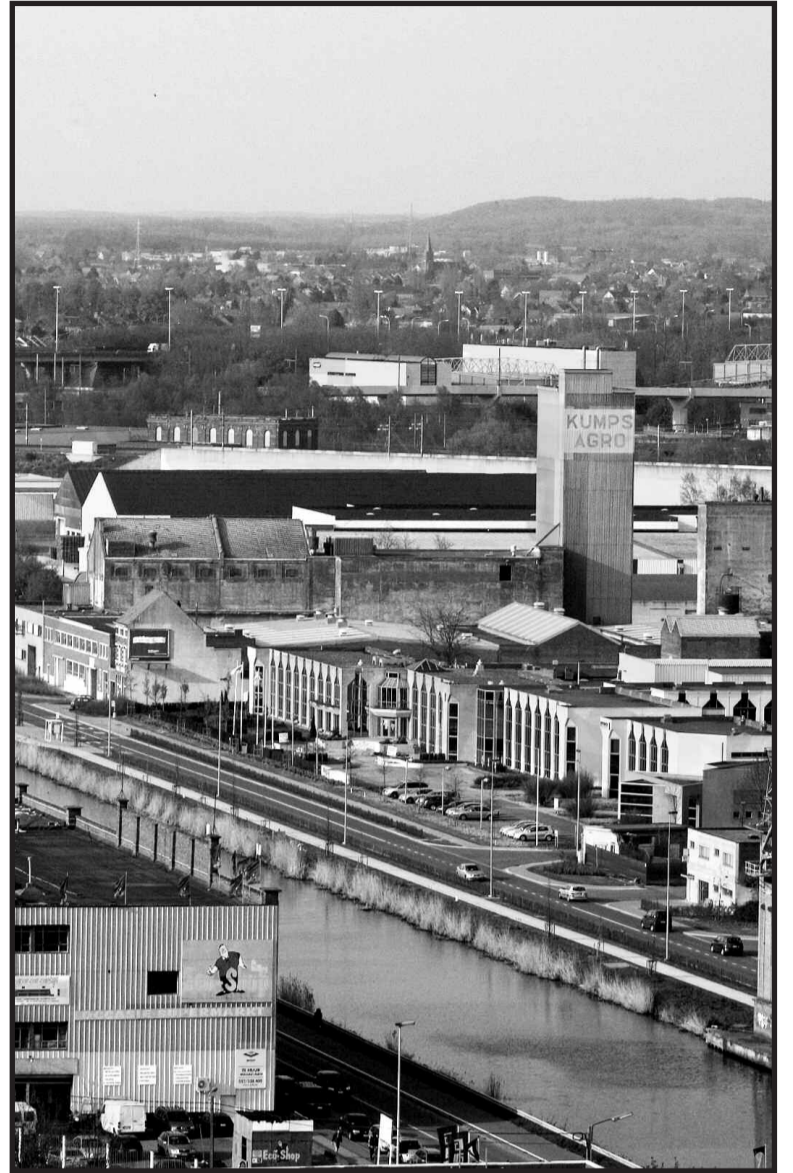
zitten professoren voor een zakenlunch. Jammer genoeg lopen we geen BV tegen het lijf. "Die worden nochtans hetzelfde behandeld als iedereen," zegt Patricia kortdaat. Over de bediening kan niemand klagen, want die is snel, vlot én vriendelijk. De vijf werknemers kennen de meeste klanten en het is die vertrouwde sfeer die velen hier bevalt. Je bestelt aan de kassa, maar je eten wordt aan tafel gebracht door een vriendelijke Chinese jobstudent. "I love the great atmosphere in the Spuye," vertelt hij enthousiast. Iedereen welkom dus, enkel *poppemiekies* horen hier niet thuis. "Iedereen is casual gekleed, zo'n opgedirkt meisje zou raar bekeken worden," denkt Patricia.

Er zitten ook heel wat studenten in de comfortabele zetels van het salon. "Wij hebben geen kot, dus we zitten hier elke dag omdat het lekker warm is". Enkel bekennen dat ze af en toe ook in Alma 3 eten, omdat de Spuye iets duurder is. Voor een pizza tel je 6 à 8 euro neer. Drie onderzoekers van het IMEC (onderzoekscentrum voor nanotechnologie) zien het anders: "vroeger gingen we altijd naar Alma, maar sinds de prijzen zijn opgeslagen en het verschil met de Spuye klein is, zitten we bijna altijd hier". Zij ruilden de kipfilet met puree dus met plezier in voor een knapperige pizza. Ook Patricia verkiest werken in de Spuye: "De sfeer in Alma 3 was leuk, maar daar is het toch meer die routine van uitscheppen en opkuisen. Hier heb je nog contact met de klanten." In deze Alma ben je dus niet de zoveelste anonieme student die met z'n dienblad in de rij staat, in de Spuye is er tijd voor een toffe babbel in een gezellige omgeving.

De Spuye ligt op de Tervuursevest 101.

Colofon: Ward Neyrinck, Ruben Bruynooghe, Nathalie Hoes, An Lens, Steffi Lambrechts, Sander Raeymaekers & An Moerenhout. Foto's: Wim Driessen, Christine Laureys & Christoph Meeussen.

Leuven top-down

door

Christine Laureys

STUDENTEN GEVEN TERUG BLOED

Leuven bezwijkt voor en door 'Bloedserieus'

'Bloedserieus' was weer op pad in Leuven en toverde de universiteitshallen en het gymnasium van het Universitair Sportcentrum om tot bloedafnamecentra. Menig student stond gewillig in de rij voor een prikje.

Pieterjan Bonne

Een studentenactiviteit die niet in het teken staat van bier, het is en blijft een rariteit in Leuven. En niettemin is 'Bloedserieus' een afspraak die veel studenten met rood in hun agenda optekenen. 'Bloedserieus' is een inzamelactie van bloed die twee maal per jaar Leuven inneemt. Al achttien jaar coördineren LBK en Medica (Medica sinds 1994) dit initiatief dat ook huidig academiejaar weer werd ingesteld. Sociaal bewogen studenten werden zowel begin november als ook in de vorige maartse week afgebonden en afgetapt.

Bijna jaarlijks breekt 'Bloedserieus' zijn eigen records en dreigde op een bepaald moment het slachtoffer te worden van het succes: de hoge opkomst zorgde voor langere wachttijden en jammer genoeg zorgden de files ervoor dat menig student voortijdig afhaakte. Gelukkig kon de techniek hier soelaas bieden. Al voor de tweede keer dit jaar kon de drukbezette bloedgever een afspraak maken om de wachttijd te beperken. Toch kan je niet op elk moment van de dag reserveren en blijft de spontaniteit een grote drijfsfeer. De drempel wordt dan ook bewust laag gehouden.

PRIK

Naast de lange wachttijden is en blijft de grootste remmer de angst voor de prik. Ook hieraan hebben de kringen gedacht. Brochures en *peptalks* over waarom bloed geven belangrijk is, zijn echter niet de dingen die studenten overtuigen. Daarom is er meer op til

dan enkel afnames. Bloedgevers kunnen genieten van een gratis boombal en een geschenkenpakket gevuld met douchegel, boekjes, een krant, muntjes, drank, cakepoeder, etc. Ze maken ook kans op een reis of DVD-speler.

Al deze cadeautjes zijn naast een mooie geste ook een investering in de toekomst. Via deze weg kan het Rode Kruis immers een onaanbevoerde put van donoren aanspreken. Door nu al de jeugd aan te spreken hoopt men trouwe donoren te creëren. In Leuven zijn ze daar zeker al in geslaagd. Wie eenmaal komt, komt terug.

DISCRIMINATIE

'Bloedserieus' vormt ook het onderwerp van discussie in Leuven. Niet aan de lovenswaardigheid, maar aan de ethische code nemen sommigen aanstoot. Zo wordt het Rode Kruis zelf ronduit verwetend homoseksuele

mannen te discrimineren vanwege een clichématig beeld van hun seksualiteitsbeleving. Zelf berust het Rode Kruis op wetenschappelijke statistieken en negeert ieder homofob verwijt. Het enige oogpunt voor het Rode Kruis is veiligheid en die vergt soms onsympathieke maatregelen. Niet alleen je seksualiteit, maar ook de keuze van buitenlandse bestemmingen heeft invloed op je mogelijke donorschap. Echter wordt het Rode Kruis niet verweten mensen met een hart voor Afrika te weigeren.

Graag geven we nog even mee dat ook nu weer een record werd gebroken. Met 2381 bloedgevers is dit een record voor maart die normaal gezien minder donoren trekt. Het is tevens het tweede grootste aantal donoren sinds november vorig jaar waar 2600 zakjes werden verzameld.

EUROPESE MUSEA GRATIS VOOR STUDENTEN?

“Studenten nemen hun bomma mee en die moet wel betalen”

Met een Europese studentenkaart overal in de Europese Unie gratis binnen in musea. Het voorstel van Europees Parlementslid Saïd El Khadraoui en twee collega's kan alvast op onze steun rekenen. Hoog tijd voor een interview!

Els Dehaen

Veto: Een groot aantal openbare musea gratis maken, zoals in Groot-Brittannië, brengt uiteraard een enorme toename in het bezoekersaantal met zich mee. Khadraoui ziet het grootser, en vooral Europees, maar dan enkel voor studenten. Waarom?

Saïd El Khadraoui: «Een initiatief zoals dat in Groot-Brittannië is voor Europa waarschijnlijk té ambitieus en onbetaalbaar. Studenten hebben geen vast inkomen en moeten Europa nog cultureel en geschiedkundig ontdekken. Initiatieven zoals het Erasmus-programma hebben hetzelfde doel. Culturele interesse in de vrije tijd aanwakken, en dit op Europees niveau, mag op meer dan één manier gebeuren.»

«Uiteindelijk moet dit financieel nog wel

haalbaar zijn. Studenten kopen misschien een boek in de souvenirwinkel of gaan op café achteraf, dus musea kunnen er wel nog steeds iets aan verdienen. Of ze nemen de bomma mee, en die moet uiteraard wel betalen. Het gaat er vooral om de drempel te verlagen.»

LOUVRE

Veto: Studenten kunnen nu toch ook al gratis of met een stevige korting binnen in vele Europese musea?

El Khadraoui: «Dat is waar, maar ik wil de verschillende initiatieven graag stroomlijnen. Op dit moment zijn er zoveel verschillende formules, dat je als student vaak niet weet waar je recht op hebt. In het Louvre mag je vrijdag bijvoorbeeld gratis binnen, terwijl een bezoek je op een andere dag wel negen euro kost. Dit staat echter niet op hun site! Het is “algemeen geweten”, maar dit geldt natuurlijk niet altijd voor buitenlandse bezoekers. Een Europese lijst met musea die studenten gratis binnen laten, zou veel inzichtelijker zijn.»

Veto: U ambieert dus niet alle Europese musea

gratis te maken, of zijn er misschien verschillende gradaties (gratis musea, musea van één euro, twee euro, enz.)?

El Khadraoui: «Dat zou natuurlijk de ideale situatie zijn, maar dit kan niet in één keer. Sommige musea zouden inderdaad één of twee euro kunnen vragen, maar dit is uiteraard een minder krachtig signaal. En het is net de bedoeling een krachtige boodschap uit te zenden.»

Veto: U noemt uw voorstel in *De Morgen* dan ook een “symbooldossier”.

El Khadraoui: «Inderdaad. Het zou symbolisch van groot belang zijn, moesten we het Europees over zo'n belangrijk thema eens kunnen worden.»

Veto: Op vijf februari stonden al 38 collega's achter uw voorstel. Denkt u dat het mogelijk is?

El Khadraoui: «Het aantal voorstanders is intussen toegenomen. Al heb ik momenteel geen zicht op de precieze cijfers. Als ik binnen drie maanden een meerderheid vind, buigt de Europese Commissie zich over het voorstel. Ze kan dit ook doen zonder meerderheid, maar wegens de symbolische aard van dit dossier vind ik een meerderheid zeer belangrijk.»

BED AND BREAKFAST IN STUK

Theater krijgt ons in bed

Het is donderdagavond. We zakken niet af naar een van de vele drankfestijnen, maar naar STUK om ons in slaap te doen zingen. Letterlijk dan: de bedden staan al in een grote, sfeervolle zaal voor ons opgesteld.

Bo Vanluchene

Duitse artieste Heike Schmidt wil bij haar publiek met slaapliedjes en verhalen herinneringen oproepen aan hun kindertijd. Om de ervaring compleet te maken, biedt ze een overnachting en ontbijt aan.

Er is slechts een kleine ruimte voorzien om je klaar te maken voor de nacht, dus begrijpen we dat we de massa voor moeten zijn. En inderdaad, wanneer we in pyjama de trap weer neerdalen, is het smalle inkomgangetje veranderd in een nachtmerrie van flitsen huid en *gratuit* ondergoed. Waar is de beschaamde, bescheiden Vlaming gebleven? Op kousenvoeten rennen we de zaal in.

We treffen een zacht verlichte ruimte met een heleboel stapelbedden en eenpersoonsbedden. Wie wil, kan een kopje thee meemen naar de slaapzaal, maar moet dat onder zijn bed neerpoten, “zodat Heike straks niet plat op haar neus valt”. Aan ieder bed hangt een lampje met een gedicht of dubieuze bedenking op — zo worden we geacht te reflecteren waarom we moeten slapen en wat de betekenis van achtervolgingsdromen is. Als we rondkijken, zien we af en toe een traumatiserend stuk vlees van onder een laken vandaan komen. De kleine zaklampjes die op elk hoofdkussen liggen, dragen alleen maar bij aan het kampgevoel.

CAMP

Aan *camp*-gevoel ook geen gebrek. Heike blijkt van wal te steken in een lang, grijs *Eurovisiesong-gewaad*. Gelukkig zijn de nummers die ze brengt, samen met de indrukwekkend cellist Thilo Thomas Krigar, eerder klassiek. Soms — bij voorkeur wanneer je net bijna in slaap gevallen bent — rent ze schreeuwend de zaal door, klimt ze een ladder op, knipt ze vlakbij je hoofd een lampje uit of vertelt ze

(foto Christine Laureys)

een verhaal door elkaar met *sidekick* Thilo.

De muziek lijkt een achtergrond voor de ‘eigenlijke voorstelling’: ongeneerd naar anderen gluren. Sommige mannen staren ons vanuit hun bed zo vreemd aan dat we haast vanzelf controleren of hun handen boven de lakens zitten. Even verderop merken we dat een koppel samen in een bed ligt en we gaan bijna over onze nek. Later beginnen we te twijfelen: de vrouw in panty's lijkt baardgroei te vertonen. Panty's of beenhaar? We horen er onheilspellende (cello)muziek bij.

CONCENTRATIE

Even later worden we wakker. Stilte. Zijn we daadwerkelijk in slaap gevallen door die vreemde Duitse? Concentratie. Rondom ons horen we gesnurk als orka's die met elkaar communiceren. We zakken weer weg.

Het is nog donker buiten wanneer we

wakker gezongen worden. We hebben geen horloge bij. Wie garandeert ons dat het geen vier uur 's nachts is en Heike gewoon zin had om weer anderhalf uur te zingen?

CROISSANTS

Dit keer duurt het echter niet zo lang. Ze deelt kranten uit en nodigt ons uit voor een uitgebreid ontbijt in de keuken. Hetzelfde koppel van gisteren ligt weer op elkaar in bed, maar het lijkt eerder op palliatieve zorg dan hartstocht. Ondertussen wordt er druk nagepraat. In de gemeenschappelijke gang trekken sommigen ongeneerd een andere beha aan. “Moet kunnen,” horen we een man zeggen. We knikken instemmend en trekken na croissants en fruitsap de straat op. Het is vrijdagochtend. Een student in LOKO-jas waggelt naar zijn kot. Wij zijn wakker.

Filmfirmament

Funny Games U.S.

De thriller *Funny Games U.S.* is een kwelling om naar te kijken. En steengoed — voor zover we dat konden zien met onze half dichtgeknepen ogen.

Bo Vanluchene

In 1997 blikte regisseur Michael Haneke de Oostenrijkse, originele versie van de film in. Er altijd van overtuigd dat *Funny Games* in een Amerikaanse sfeer beter tot zijn recht zou komen, maakte hij er een exacte remake van, scène na scène. Gelijk had hij: Amerikanen koesteren hun seriemoordenaars als geen ander. Psychopaten als Ted Bundy en Charles Manson zitten in het collectief geheugen gegrift en zorgen er 's nachts op verlaten plaatsen nog steeds voor een sfeer van angst en achterdocht. Maar waar *slasher movies* als *Scream* nog voor de nodige kick bij de kijker zorgen, geeft Haneke zijn publiek alleen maar een realistisch ongemakkelijk gevoel. Brillant, al zal die tactiek vanzelfsprekend niet door iedereen geapprecieerd worden.

METAL

Het verhaal is zo simpel als het gruwelijk is. Een perfect, rijk gezinnetje arriveert in hun buitenhuis voor hun jaarlijkse vakantie. Plots staan twee jonge mannen aan de deur, met macabere witte handschoenen aan, die naar eigen zeggen eieren komen lenen voor de buurvrouw. Al gauw wordt duidelijk dat het welbespraakte duo andere plannen heeft — het wordt een martelende en urenlange gijzelsituatie.

Haneke beschikt over een gedroomde cast. Het doet aanvankelijk ietwat vreemd de grote Tim Roth als rijke huisvader te zien, maar uiteindelijk komt zelfs zijn huwelijk met *überbabe* Naomi Watts geloofwaardig over. Het nakende drama wordt vanaf het prille begin duidelijk gemaakt door een fascinerende scène in de auto: zonder dat we hen al te zien krijgen, proberen alle leden van het gezin, inclusief het blonde zontje, te raden welk klassiek stuk in de cd-speler zit. Daarna volgen vredige, gelukkige beelden van de familieleden — begeleid door harde metal. Eigenlijk zien ze er zo ideaal uit dat je bijna zou willen dat hen iets ergs overkomt.

PAS OP!

Hoewel het lege, witte leventje van de rijkelui een gevoel van afkeer opwekt, voelen we ons zelf bijna gegijzeld door de enge psychopaten die achteloos aanbellen. Michael Pitt en Brady Corbet lijken haast tweelingbroers, maar dan van het type dat nooit gecast zou worden in *Peking Express*. Onder een zweem van beleefdheid spelen ze onvermoeid wrede spelletjes met hun slachtoffers. Ook Haneke durft wel eens met de regels van de cinéma spelen, wanneer hij bijvoorbeeld de vierde muur doorbreekt. Toch toont dat eerder aan dat hij heel goed wist wat voor soort film hij aan het maken was.

De kracht van dergelijke thrillers ligt in voorspelbaarheid. Mensen willen de drang voelen om “pas op!” te roepen en daarna willen ze beloofd worden door een gespetter van nebloed. Haneke springt daar relatief zuinig mee om en wil eerder iets zeggen over de geweldcultuur die zich ook in onze film en media weerspiegelt. Het zal hem niet in dank worden afgenomen door mensen die kicken op de *fun* van onthoofdingen en kleurrijke moordenaars. *Funny Games U.S.* is experimenteel, brutaal en vooral: *not funny*. Zo hoort het — maar dan in dovemansoren.

ECO HEMP FASHION SHOW VIERT TWEEJARIG BESTAAN HEMPMMADE

Hennep dient niet (alleen) om te roken

Het is zaterdagavond, 29 maart. Aan het Depot in Leuven wemelt het zodanig van de dreadlocks en de wijde broeken dat we ons al enigszins te kapitalistisch beginnen te voelen in onze gewone jeans. Snel wordt het duidelijk: vanavond gaat hier de *Eco Hemp Fashion Show* door, georganiseerd door *Rootstock* en *Hempmade*. Het laatste bastion in onze Westerse samenleving waar de smalle *embroekspijpjes* nog niet zijn doorgedrongen.

Laurens Serneels

Naar aanleiding van haar tweejarig bestaan besloot de Leuvense kledingwinkel *Hempmade*, gespecialiseerd in kleren uit hennep, een nieuwe zomercollectie op gepaste wijze voor te stellen: met een modeshow. Een traditioneel gebeuren zit er voor zulks een alternatief publiek natuurlijk niet in. Daarom hebben ze voor de organisatie van het feest beroep gedaan op de *vzw Rootstock*, gespecialiseerd in het ontwerpen van multiculturele festivals. Het resultaat mag er zijn. Bij het binnenkomen worden we verwelkomd door een bandje dat net een nummer van Ibrahim Ferrer brengt, hetgeen zeer aangenaam in de oren klinkt.

BUIKDANSERES

Wanneer we verdergaan naar de zaal, blijkt deze gedecoreerd te zijn met alle mogelijke exotisch uitzierende planten die men in Leuven en omstreken kon vinden, hetgeen de zuidse sfeer nog wat versterkt. We wanen ons al helemaal in de Jamaicaanse jungle, mede ook door de muziek, een soort reggae-house. Het enige dat bevestigt dat we nog altijd op een modeshow zitten, zijn de catwalk en de twee gigantische projectieschermen aan

weerskanten ervan.

Enkele halve uurtjes later lijkt de show te gaan beginnen. We zijn opgelucht, want na een tijdje begon de reggae-house dan toch een beetje te irriteren. We hadden liever nog meer van het bandje aan de ingang gehoord. Pas als de lichten op de catwalk daadwerkelijk aangaan besluit het gros van het publiek om de bar te laten voor wat ze is en zich alsnog de zaal in te begeven, waardoor niemand nog een van de lege stoelen vindt, en iedereen zich dus maar naar het voorste deel van de zaal wurmt, om daar te blijven staan. Sfeer is er dus wel, al doet deze veeleer denken aan

(foto: Laurens Serneels)

een rockfestival. De aanwezigen zijn ook duidelijk van mening dat hennep niet alleen dient om kleren van te maken en genieten daar met volle teugen van.

Dan komen de modellen. Dat zijn geen

professionele modellen — ze zijn allemaal vrienden en vriendinnen van Peter de Herdt, de bezieler van *Hempmade*, maar dat wil niet zeggen dat ze er niet mogen zijn. Het concept is ook nogal origineel: de modellen komen namelijk allemaal met een eigen thema de catwalk op, passend bij hun outfit. De muziek wordt hieraan aangepast en ook de videoprojectie op de achtergrond, die verzorgd werd door de Spaanse VJ *Blubvideo*, verandert. Afhankelijk van het thema komen de modellen dan als koppeltje op, of gooien ze snoep in het rond. In een extreem geval wordt er zelfs een hele surfplank meegesleurd, of een goede an-

plots een buikdanseres aangewaaid, die zichzelf *Nefertariline* noemt. We kennen dan wel niets van buikdansen, maar kunnen er moeilijk tegen zijn.

GEZICHTSCRÈMES

Ons besluit na afloop van de show is dat we bij onze volgende zoektocht langs H&M en Zara, toch ook eens bij *Hempmade* een kijkje zullen gaan nemen. Wat is nu echter het verschil tussen *Hempmade* en andere, meer doorweekse, kledingwinkels? Behalve het duidelijke stijlverschil dan natuurlijk. Het antwoord hierop is dat deze kledingzaak, naar eigen zeggen, kleren maakt met een geweten. En kleren met een geweten, blijken kleren gemaakt uit het multifunctionele hennep te zijn. De reden hierachter is dat hennep veel makkelijker te telen is dan conventionele vezels zoals katoen, en milieuvriendelijker is dan synthetische vezels. Op die manier wordt er landbouwgrond gespaard voor voedsel — waar het echt nodig is. Er is ook veel minder water nodig voor de productie van hennep dan katoen, hetgeen ook duidelijke voordelen heeft. *Hempmade* werkt samen met leveranciers die allen dezelfde ethische waarden aanhouden, zoals *THTC* en *Kanabeach*. Op die manier proberen ze te kunnen garanderen dat de kleren die zij verkopen een positieve impact hebben op het milieu en de mensen die ze maken.

Hennep-kleren verkopen is niet het enige wat *Hempmade* doet. Er worden van hetzelfde goedje ook allerhande accessoires verkocht, en zelfs gezichtscremes, zeep, en hennep-voeding. Ook trachten ze op een kleinschalige manier zelf hennep te telen voor verwerking. Trek hieruit echter geen voorbarige conclusies, het gaat hier om een variant van de plant die niet hallucinogeen werkt, en dus ook niet verboden is in België.

Veto zkt mdwrkrs

Waarom zou je überhaupt je kostbare studietijd aan een weekblad als *Veto* spenderen? Hieronder vind je alvast zeven mogelijke redenen. Stip aan de welke je interesseren en bekijk nadien je resultaat.

- Je bent je kotgenoten nu al beu en praat liever met mensen als Tom Barman, Lien Van De Kelder of Stijn Meuris. Je vindt het overigens niet erg als zij grote onthullingen doen waardoor de (inter)nationale pers je artikel overneemt.
- Je denkt de huidige politieke crisis beter te kunnen verslaan dan voormalig Vetomedewerkers Ivan De Vadder, Walter Pauli of Stef Wauters, maar zoekt nog die goede springplank voor de nodige ervaring.
- Je wilt op de hoogte blijven van al het studentikoze, culturele en onderwijsnieuws, en je wil het bovendien ook helpen verspreiden naar je medestudenten — omdat zij het recht hebben het te weten.
- Je bent je jeugdbeweging ontgroeid, maar wil ergens anders nog veel sfeer maken. Ook dat is bij *Veto* mogelijk. Deze bonte groep trekt elk jaar op weekend, organiseert etentjes, BBQ's, andere leuke activiteiten.
- Je wilt die blitse camera die je kreeg van tante Clothilde eindelijk eens ergens voor gebruiken. Waarom niet bij *Veto*? Gratis concerten meemaken vanop de eerste rij en er nog mooie herinneringen aan overhouden: dat kan bij *Veto*.
- Je wilt eindelijk eens orde op zaken stellen wat betreft de taal- en spel fouten die elke week toch nog in *Veto* binnensluipen.
- Je wilt je lay-out-, DTP- of cartoontekentalenten demonstreren of aanscherpen.

RESULTAAT

Heb je één of meer redenen aangekruist? Dan is *Veto* echt iets voor jou. Het hele jaar door ontvangen wij met plezier nieuwe helpende handen.

Veto draait helemaal op vrijwilligers. Dat heeft als voordeel dat je volledig zelf kiest hoeveel tijd je eraan wilt besteden. Verder hoeft je niet te vrezen dat je aan je lot wordt overgelaten. Vanaf het eerste uur kan je rekenen op een persoonlijke *buddy*, die je doorheen de hele Vetowerking leidt: van het kiezen van een artikel, bij het schrijven en zelfs tot het opsturen naar de eindredactie.

Een typische week bij *Veto* ziet er als volgt uit: vrijdag om 16u00 worden op de redactievergadering de onderwerpen verdeeld. Je kiest zelf hoe veel of hoe weinig artikelen je opneemt. Tot zaterdag zes uur heb je de tijd om je artikel(s) te schrijven. Zaterdagavond lezen de eindredacteuren de artikelen na, waarna op zondag *Veto* wordt gelay-out. 's Avonds wordt er gezamenlijk nog een laatste keer lustig nagelezen. Maandagochtend wordt *Veto* gedrukt en tegen de avond liggen ze in de verschillende bakjes.

Heb je vragen of wil je gewoon meteen beginnen? Kom dan zeker af naar de redactievergadering op vrijdag (neem eventueel wat vrienden mee). Of kom langs in de week in de 's Meierstraat 5 (tussen Muntstraat en het Hogeschoolplein).

Mailen kan ook naar: veto@veto.be

KULEUGEN

Vrijdag 1 augustus 2008 — jaargang 4 — 2008-2009 — nummer 1 — www.kuleugen.be

ORZAAK SAAIHEIDSFACOR THUIS BEKEND

“Voor Lien in de kelder”

Daar de kijkcijfers van de Vlaamse televisieserie *Thuis* de laatste maanden lichtjes daalden, stelde de VRT een onderzoek in. De oorzaak die het vaakst terugkwam volgens de correspondenten, was het saaie, voorspelbare plot. Daarnaast is de kijker uitgekeken op Steph Goossens.

Prompt werden de scenaristen op het matje geroepen. Al snel kwam de aap uit de mouw. “Alles ging goed tot Lien Van De Kelder de crew vervoegde”, aldus een ex-scenarist. “Initieel leek ze ons een heel sympathieke jongedame. Al gauw had ze echter heel de scenaristenploeg rond haar vinger gewonden. Ge kent dat, speelt kijken, bij ons op de schoot komen zitten, cake bakken. Het duurde niet lang, of ze begon ons te chanteren.”

“Julie kunnen toch goed schrijven,” zei ze. “Diegene die tegen een vrijdag een paper van twintig bladzijden over Vermogensrecht schrijft, trakteer ik op een etentje in Pastificio Lory. De prijzen zijn daar immers schappelijk.” Die dingen zei ze, meneer. En alle vijf gehoorzaamden we blindelings. Voor nieuwe papers volgden uitstapjes naar Aqualibi en Plopsaland. Je kan je wel voorstellen dat we na een tijdje het scenario verwaarloosden. Eén keer hebben we zelfs een oudere, reeds bestaande aflevering hergebruikt. Niemand had iets in de gaten, dachten we.”

De oude ploeg scenarioschrijvers werd aldus vervangen door een horde feministen met een vlotte pen, om het euvel te verhelpen. (red. showbiz)

40 JAAR LATER...

68 in '68!

Veertig jaar geleden beleefde Idesbald Vanevenepoel een gouden periode. De kranige bejaarde werd alom gevierd, en terecht. Hij werd dan ook 68 in het gezegende jaar 68 en dat is niet vanzelfsprekend. De kranige 108-jarige ontvangt ons bij zijn thuis in Butsel.

“Ik ben nog op de televisie gekomen, mijn beste man. Tijdens één van die manifestaties was ik toevallig op een uitstapje met de bond van de gepensioneerden, het huidige Okra. Ik stond juist een ijsje te eten

“Mijn lievelingskost? Een wilde duif met andijvie!”

toen er achter mij gevochten werd. Dat is nog op de BRT gekomen! Mijn vrouw Odette was zo fier op mij dat dat ze die avond nog eens mijn lievelingskost maakte: een wilde duif met andijvie.”

Ook 2008 is een speciaal jaar voor de familie Vanevenepoel. “Jozef, mijn zoon, wordt dit jaar 68. Veertig jaar na mei '68, veertig jaar nadat ik 68 jaar was in '68. “Maar hij krijgt niets van mij hoor. Hij is al verwend genoeg. En de erfenis zal niet lang meer op zich laten wachten!”

6						4		
		5			2		7	
7	2	9					3	
	9			4			1	
				6				
4				8			7	
3						1	6	5
2			4			8		
	5							4

Gent grootste studentenstad, maar...

“LEUVENSE STUDENTEN DRINKEN MEER”

Van onze vliegende reporter — Een artikel in de Gentse tabloid *Schamper* ontlokte vorige week heel wat commotie: Gent zou een grotere studentenstad zijn dan Leuven. Onze Leuvense studentenvertegenwoordigers zijn een andere mening toegedaan.

Klaas Kaiser, voorzitter-preses van de Leuvense Overkoepelende DrinkOrganisatie: “Als West-Vlaming koos ik indertijd voor Leuven omdat bier hier goedkoper is. In Gent hebben ze nog nooit van fakbars gehoord. Ik ga nog liever in Ibiza studeren dan in dat Oost-Vlaams provinciestadje. Leuven telt meer cantussen en de langste toog van de wereld bevindt zich nog altijd hier.” De Gentse studentenraad is kort: “Wij hebben meer inschrijvingen.” Het rectoraat geeft dat toe en communiceert dat het alles in het werk zal stellen om haar leiderspositie van weleer te heroveren.

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

BON VOOR GRATIS TEENAGEL*

*totnogtoe slechts tweemaal gebruikt!

Al de hits, al het nieuws

Check out www.mixfm.be

Zet 'm nu ook op je radio

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent • 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

GROEPT

INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE
ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

(advertentie)

(advertentie)

Alma

studentenrestaurants: The (m)eating place!

Den Alma
Alma 1, Tiensestraat 115, Leuven
Alma 2, E. Van Evenstraat 2C, Leuven
Alma 3, Steengroevelaan 3, Heverlee

Alma Resto's
Gasthuisberg (onderwijs en navorsing),
Herestraat 49, Heverlee
Pauscollege (Mensa), Hogeschoolplein 3,
Leuven

Alma Cafeteria's
't Academisch Kwartier, Tiensestraat 41,
Leuven
De Spuye, Tervuursevest 101, Heverlee
De Moete, Celestijnenlaan 200 P, Heverlee

Of op onze webstek www.alma.be voor meer info over adressen, openingstijden, menu, ...

(advertentie)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18 u
zat: 10 - 17 u
zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

volwassenenonderwijs

www.cvoleuven.be

016 31 99 20 - 0497 42 40 87

Frans - Italiaans - Turks - Russisch - Pools - Spaans - Engels - Duits - Arabisch - bedrijfsgericht Frans - Autocad Nederlands / néerlandais / Dutch / NT2 - computercursussen (ook voor senioren) - inzicht in de boekhouding grafische opleidingen op pc (ook voor jongeren) - boekhouden modulair (Hoger BeroepsOnderwijs / graduaat) rechtspraktijk modulair (Hoger BeroepsOnderwijs / graduaat) - bedrijfsbeheer - administratief bediende personeelszaken - administratief bediende onthaal - tweedekansonderwijs - lerarenopleiding

infodag: 4 september van 18u tot 20u

(advertentie)

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 LeuvenTel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.beJaargang 35
Extra nummer
4 augustus 2008

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Ken LambeetsRedactiesecretaris & V.U.:
Christoph Meeussen (adres idem Veto)Redactie:
Maud Oeyen, Christine Laureys; Eric Laureys, Ruben Bruynooghe,Medewerkers deze week:
Dit nummer is een samenraapsel van alle Veto's van jaargang 34. Hen gaat alle eer toe.Cartoons:
Sh3L14CDTP:
idem redactieEindredactie:
Ken Lambeets & Christoph MeeussenInternet:
www.veto.bePubliciteit:
Alfaset cvba
alfaset@loko.be
016/22.04.66Drukkerij:
Flitsgrafiek (Wuustwezel)
Oplage:
7000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

**WEL, de UNIVERSITAIRE WERKGROEP
LITERATUUR EN MEDIA**

Op niveau al 28 jaar praktische opleiding van auteurs, journalisten en mediadeskundigen.

Het eerste jaar start op donderdag 9 oktober 20u.

(lokaal Soc. Wet., Van Evenstr., boven Alma 2)

M.m.v. Kr. Bonneure (VRT), St. Coninx (filmregisseur), L. Defour (D&D), H. Devroe (WEL), prof. G. Meesters (Univ. Liège), R. Van Cauwelaert (Knack), F. Van Oostende (VTM) en D. Verstraeten (VTM).

Tijdig inschrijven via **016/22.93.24** of **http://uwel.allegro.be**

WEL geeft ook het gelijknamige tijdschrift uit en organiseert drie wedstrijden.

Commercie

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVENOrganiseer je
een evenement?Plaats het dan GRATIS
in de database
Agenda K.U.Leuven
agenda.kuleuven.be

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven

K.U.LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELEN

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
t + 32 16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiekOpen op weekdagen van
10-12u. en van 14-16u.

(advertentie)

Agenda

Deze agenda geeft je alvast een klein overzicht van komende belangrijke activiteiten.

Buurtfeest Tiensestraat

dinsdag 16 september
Studenten en Leuvenaars leren
elkaar beter kennen.
Tiensestraat

Opening academiejaar

maandag 22 september
Leuven

Studentenwelkom Leuven

woensdag 25 september
Verschillende optredens en allerlei
kraampjes en standjes
Grote Markt - Oude Markt

24-urenloop

di/woe 21 - 22 september
Alle kringen nemen het tegen elkaar
op. Verschillende standjes met eten
en drinken.
Universitair sportcentrum Heverlee

LOKOMotion

donderdag 13 november
Groot evenement van LOKO
met bekende artiesten
Een vijftal zalen over heel Leuven:
elk met een eigen muzikaal thema.

AD FUNDUM!**Elke dinsdagavond
tussen 8 en 10****Studentenradio op
het ritme van de
bierstad****MIX FM**
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

(advertentie)

dplm

Heb je al'n diploma, een tijdje hoger onderwijs of werkervaring achter de rug? Of je overweegt om een tweede diploma te behalen om je groeikansen op de arbeidsmarkt te verhogen? Kies voor een korter opleidingstraject van de KHLeuven.

Korter, omdat je op basis van je eerste diploma, leer- of werkervaring EVC's of EVK's* kan voorleggen, die je recht geven op vrijstellingen. Zodat je opleidingstraject misschien wat korter kan.

Alle info vind je op www.khleuven.be/verkortetrajecten

* EVC = Elders Verworven Competenties - EVK = Elders Verworven Kwalificaties

Met een verkorte opleiding van de KHLeuven
raak je snel aan de slag.

www.khleuven.be/verkortetrajecten

T O M B A R M A N

“ ELK OPTREDEN ZIE IK IEMAND GEEUWEN ”

“Sexy, dansbaar, zeer eclecticisch en *in your face*.” Zo omschrijft dEUS-frontman Tom Barman de nieuwe cd van zijn groep. Op tien december rondt de band de opnames af en in maart 2008 zal de plaat in de winkels liggen. Tussen het studiomateriaal door heeft Barman nog tijd om in het auditorium van het STUK te praten over zijn twee grote passies: muziek en beeldende kunst.

Christoph Meeussen
& Jozefien Van Beek

De kunstminnende Antwerpenaar werd door een docente Kunstwetenschappen van de K.U.Leuven uitgenodigd voor een debat over het verband tussen muziek en beeldende kunst. Aanleiding daarvoor was de compilatie *That's Blue!*. Daarop verweeft Barman namelijk jazzmuziek van het label Blue Note met uitspraken van Amerikaanse kunstenaars.

Veto: *Op de cd staat vooral muziek van de jaren zestig. De meeste kunstenaars die u gebruikt, zijn abstract-expressionisten die de toen wat miskende jazzmuzikanten steunden. Vanwaar die keuze?*

Tom Barman: «Jazz en abstract-expressionisme zijn de twee enige echt Amerikaanse kunststromingen. Dat was een mooi toeval. Er was ook synergie tussen die kunstenaars. Ze rookten en dronken samen op café, zaten achter de vrouwen én ze beïnvloedden elkaars werk. Verder heb ik er geen diepgaand onderzoek naar gedaan. Ik hou van kunst en van muziek. Het leek me een goed idee om dat te combineren.»

«Ik ben van de oude stempel. Ik vind namelijk dat je naar een plaat moet luisteren. Het leek me dus interessant om jazz — muziek die niet voor iedereen even toegankelijk is — een beetje te verlichten met een filmische sfeer. Dat heb ik gedaan door er mensen overheen te laten praten in *voice-overs*. Toevallig had ik net de documentaire *Painters Painting* gezien (1973, Emile de Antonio, red.), waarin schilders praten over hun werk. Ik had meteen mijn invalshoek. Dat vond ik erg belangrijk. Buscemi en Alex Callier hadden ook al een compilatie gemaakt voor *Blue Note*, maar die vond ik hier en daar wat melig. Ofwel zetten ze gewoon een beat onder de nummers ofwel kozen ze de meest toegankelijke *up-tempo* jazz. Ik wilde echter jazz die uitdaagt, maar die tegelijk heel melodisch is.»

«Ik was trouwens van plan om een tweede reeks te maken met een gelijkaardige invalshoek. Bij Universal zou ik van het label Impulse een compilatie maken met uitspraken van filmregisseurs die veel met jazz hebben gewerkt, zoals Louis Malle, Martin Scorsese en Woody Allen. Ondertussen is de grote baas van Universal echter ontslagen. Ik denk niet dat de nieuwe baas, die nogal commercieel is ingesteld, het een goed idee vindt (*lacht*). Hij is niet echt een jazzliefhebber. Misschien maak ik die cd ooit nog, maar dan zal het niet bij Universal zijn.»

VALSE HYPE

Veto: *In 2006 toerde dEUS met Pocket Revolution in de Verenigde Staten. Jullie hielden op de website een tourdagboek bij waarin te lezen stond dat die Amerikaanse tournee niet altijd volle zalen trok.*

Barman: «Uiteraard niet. Ik vind het ook belangrijk om dat te zeggen zodat er geen valse hype bestaat. In grote steden als New York, L.A. of San Francisco was het publiek groot genoeg. In de kleinere steden was het echter rampzalig. Amerika is dan ook een enorm groot land. Je hebt er een hele promomachine nodig. Dus nee, het was niet altijd simpel.»

«Met de nieuwe plaat gaan we waarschijnlijk als voorprogramma van anderen op tournee. In twee steden hebben we al eens als voorprogramma gespeeld bij Snow Patrol. In

de jaren negentig hebben we dat een paar keer gedaan voor Blur. Zulke concerten maken wel een verschil. Voor de rest moet je gewoon heel hard werken. De vraag stelt zich of we die energie erin willen steken. We zijn ondertussen allemaal middertigers. Sommigen hebben kinderen. De wil is er wel, maar hebben we ook het enthousiasme om in de V.S. opnieuw van nul te beginnen? In Europa zijn we al tien jaar aan het werken. Maar we gaan dus wel spelen in de V.S. Veel groepen zouden er hun neus voor ophalen om in Europa voor drieduizend mensen te spelen en in de V.S. plots voor dertig. Ik zeg niet dat het fijn was om te doen, maar ik vind

geerde ik toen zo omdat het zo'n clichévraag is. Bij een schilder ligt het waarschijnlijk heel anders. Die heeft een veel kleinere band met zijn publiek. Een rocker speelt elke avond voor een publiek. Vragen wat ik van de reacties van het publiek vind, is zoals vragen aan een huisarts wat de reactie van een griep-patiënt is (*glimlacht*). Het is misschien een rare vergelijking, maar je begrijpt het wel. Er is niet zo'n gek groot spectrum aan reacties. Ze springen, ze huilen, ze lachen of ze geeuwen. Dat is het zowat. Geeuwen gelukkig niet al te veel. Alhoewel, ik zie toch elk optreden wel een geeuwer (*lacht*).»

Veto: *Dat zijn allemaal non-verbale reacties. Zijn*

(foto Sien Verstraeten))

het eigenlijk ook wel heel rock-'n-roll.»

Veto: *Kan een concert spelen voor dertig mensen geen voordelen hebben? Je hebt dan toch..*

Barman: «(onderbreekt) “Nee (*lacht*). Ik heb er geen probleem mee om in een klein café te spelen, maar dan moet het wel vol zitten. Voor wat we bereikt hebben in Europa hebben we hard gewerkt. Op een bepaald moment heb je geen zin meer om nog voor weinig mensen te spelen. Voor Amerika maak je uiteraard een uitzondering omdat het zo'n graaf land is en omdat het de moeite loont.»

KNAPPE GRIETEN

Veto: *In een dubbelinterview met Luc Tuymans in De Morgen zei hij dat het hem goed doet als mensen emotioneel reageren op zijn werk. De journalist vroeg toen welke reacties u krijgt. U zei “wat kan ik daar nu op antwoorden? Mensen springen of zijn stil”. Krijgt u nooit andere reacties?*

Barman: «Absoluut wel. Waarschijnlijk rea-

er geen mensen die na een concert iets komen zeggen?

Barman: «Ja, natuurlijk. Dat is heel fijn. Het is zalig als mensen zeggen dat ze vrijen op onze muziek. Dat is een heel mooi compliment. Het allerfijnste vind ik mensen overvallen als ze naar onze muziek aan het luisteren zijn. Over straat wandelen en dEUS uit een auto horen knallen, dat is echt super. Of een sms'je krijgen van iemand die in Spanje zit terwijl er daar een cabriolet voorbijkomt met twee knappe grieten in die Pocket Revolution vollen bak spelen (*lacht*). Daar word ik gelukkig van. Het is een soort ‘gestolen moment’, niet iemand die je bewust een compliment geeft. Het zijn mensen die gewoon doen wat ik ook doe met de muziek van anderen, namelijk luisteren en genieten. Dat is het mooiste.»

Veto: *Dat doet ons denken aan Any Way the Wind Blows waarin mensen vaak uit het raam kijken naar de kleine dagelijkse dingen van andere mensen. Doet u dat ook wanneer u over straat loopt?*

Barman: «Natuurlijk. Ik denk dat ik niet de enige ben. *Any Way the Wind Blows* zie ik als een soort stadswandeling. Achteraf kreeg ik de kritiek dat er geen verhaal in zit en dat er niets gebeurt. Soms gebeurt er inderdaad absoluut niets, maar hopelijk is de film dan wel een commentaar op het niets. Anderzijds gebeurt er soms iets heel dramatisch. Dat wordt echter niet met grote violen aangekondigd. Het gebeurt gewoon. Zo is het in het echte leven ook. Je bent goed gezind en plots krijg je te horen dat iemand kanker heeft. Dat houdt je twee uur bezig en daarna gaat het leven verder. Het hangt er natuurlijk van af hoe goed je die persoon kent. Het is hard, maar het is ook echt. De wereld stopt niet als je beste vriendin morgen sterft.»

AMBITIEUS

Veto: *Heeft u al ideeën voor een volgende film?*

Barman: «Ja, ik heb verschillende ideeën. Ik ga pas filmen over een jaar of vijf, maar over drie jaar wil ik toch de drie scenario's af hebben. Ik zou heel graag drie films snel na elkaar draaien. Dat klinkt ambitieus, maar het is te doen. Het is zelfs goedkoper dan er elke keer drie jaar tussen te laten omdat je met dezelfde crew kan werken. Ik heb een idee voor een komedie, een film noir en een familie-kroniek. De film noir zou in het Engels zijn en de komedie in het Nederlands. Van de derde weet ik het nog niet.»

«De films zullen erg verschillen van *Any Way the Wind Blows*. Ze zullen een duidelijk

“Het is zalig als mensen zeggen dat ze vrijen op onze muziek”

verhaal hebben en ik ga niet te veel muziek gebruiken. In mijn eerste film wilde ik veel stoppen. Veel muziek, veel scènes, veel personages. Nu wordt het iets anders. *Any Way the Wind Blows* was niet klassiek, maar dat wil niet zeggen dat ik voor de rest van mijn leven experimentele non-verhalen ga brengen. Ik heb dus zeker ideeën, maar ik ben me nu aan het amuseren met de groep. Ik hoop dat we een paar platen kunnen maken voor ik aan mijn films begin.»

Veto: *Een paar platen in vijf jaar?*

Barman: «Ja, er moet niet elke keer zoveel tijd tussen zitten. In 2008 komt een nieuwe plaat uit. Het jaar erna zouden we meteen een volgende plaat willen hebben. We hebben onze eigen studio. Dat helpt. Dat is goedkoper en we kunnen werken wanneer we willen.»

Veto: *Wat kan u al vertellen over die nieuwe plaat?*

Barman: «Ze is luid. Er staan ook wat zachte nummers op, maar niet te veel. Ze is anders dan *Pocket Revolution*. Die cd was, net als alle cd's trouwens, zeer sterk een momentopname. De periode waarin we *Pocket Revolution* opnamen, was erg moeilijk. Daarom is de plaat nogal introvert. De nieuwe is extravert. Het woord vrolijk ga ik net niet gebruiken (*lacht*).»

Veto: *Vindt u dat alle platen van dEUS even sterk van elkaar verschillen?*

Barman: «Daar ben ik niet mee bezig. Ik ga niet zeggen dat het mij niet kan schelen, maar het is niet echt aan mij om dat te zeggen. Wat doet het er trouwens toe? Ik hoop dat het elke keer onvoorspelbaar is. Op voorhand weet ik zelf niet eens hoe de volgende plaat zal klinken. Dat is ook het fijne aan wisselende bandleden. Hoewel deze plaat gemaakt is met dezelfde bezetting als de vorige denk ik dat er toch een paar verrassingen op gaan staan.»